

Ponížení a vyvýšení Ježíše Krista

**Biblické úkoly 1994
3. čtvrtletí**

Studujeme listy Filipským a Koloským

Úvod

Biblické úkoly tohoto čtvrtletí se zabývají dopisy apoštola Pavla sborům ve Filipech a v Kolosách; apoštol napsal tyto dopisy během svého prvního uvěznění v Římě (přibližně v období 61–63 po K.). Přestože byl list Koloským patrně napsán dříve než list do Filip, budeme oba dopisy studovat v pořadí, v jakém jsou zařazeny v Novém zákoně.

Když byl apoštol Pavel během své druhé misijní cesty v Troadě, obdržel Boží příkaz, že má jít do Makedonie a kázat tam evangelium (Skut 16,8–19). První významné makedonské město, které apoštol spolu se svými druhy navštívil, byly Filipy (Skut 16,11.12). V sobotu se u řeky setkali s Lydií a zvěstovali jí i jejímu domu poselství o Pánu Ježíši. Takto byl vlastně založen křesťanský sbor ve Filipech. (Viz Skut 16,13–15.) V témže městě Pán použil apoštola Pavla k duchovnímu vysvobození mladé otrokyně — zbavil ji zlého ducha. Pavel a Silas byli obviněni jejími pány a uvrženi do vězení. Kolem půlnoci nastalo zemětřesení a Pavel a Silas měli možnost zvěstovat Pána Ježíše žaláříkovi, který se pak spolu se svou rodinou nechal pokřtít. Přestože oba muži museli posléze opustit město, položili základy vzkvávajícího sboru ve Filipech. (Viz Skut 16,16–40.)

Po více jak deseti letech, během Pavlova prvního uvěznění v Římě, vyslal sbor z Filip jednoho ze svých vedoucích — Epafrodita —, aby přinesl apoštolu Pavlovi dary a pomáhal mu (Filip 2,25; 4,18). Později Epafroditus onemocněl, jeho spoluvěřící z Filip se to dozvěděli a dělali si o něj starosti. Když se uzdravil, poslal ho apoštol Pavel domů do Filip spolu s dopisem plným povzbuzení a rad pro tamější sbor.

Tento dopis je vyjádřením vděčnosti za věrnost filipských křesťanů; současně jim apoštol přeje, aby vyvyšovali Pána Ježíše svým životem, aby stále rostli v jeho pravé pokoře, lásce, jednotě, čistotě a duchovní bezúhonnosti. Bůh požehnal apoštolovo svědectví o Kristu v Římě; stejně tak požehná i svědectví křesťanů ve Filipech. Ježíš Kristus uschoptil Pavla k tomu, aby splnil své poslání; stejně tak posílí filipské křesťany jako jednotlivce i jako sborové společenství. Poznání Pána Ježíše a radost v Pánu jsou pro život nanejvýš důležité. Společenství s Kristem převyšuje a překračuje utrpení a neštěstí. Proto nepříznivé okolnosti a protivenství nemohou nikdy zničit radost a pokoj v Ježíši Kristu.

Přehled listu Filipským:

- I. Úvod (1,1–11)
 - a) Pozdrav a díkůvzdání (1,9–11)
 - b) Modlitba za duchovní růst křesťanů ve Filipech (1,9–11)
- II. Osobní situace apoštolova a jeho pocity (1,12–26)
 - a) Úspěch evangelia ve vězení (1,12–17)
 - b) Radost ze života s Kristem (1,18–26)

- III. Ježíš Kristus jako příklad pro osobní život i život sboru (1,27–2,16)
- IV. Pavlovy plány do budoucna (2,17–30)
- V. Varování a rady — sláva v Kristu (3,1–4,9)
- VI. Kristus — naše síla — nám dává vše, co potřebujeme (4,10–20)
- VII. Závěr (4,21–23)

Křesťanský sbor v Kolosách vyučoval Epafras (Kol 1,7), ne apoštol Pavel. Neví se, zda Pavel Kolosy vůbec navštívil. (Viz Kol 2,1.) Bezpochyby však byl duchovním otcem koloských křesťanů, neboť evangelizačně působil v římské provincii Asii. Tři roky pobýval Apoštol v Efezu a kázal (Skut 20,31). Během této doby „všichni obyvatelé provincie Asie mohli slyšet slovo Páně, židé i pohané“ (Skut 19,10). Pokud v tomto období Pavel nenavštívil Kolosy, evangelium tam mohlo být přineseno těmi, kdo slyšeli Pavlovo kázání v Efezu. Je docela možné, že Epafras byl jedním z nich. (Viz Kol 4,12.13.)

Když Epafras navštívil Řím, informoval Pavla o duchovních potřebách Koloských (Kol 1,8 srovnej s Filem 23). I přes jejich silnou víru byli kolosští křesťané vystaveni vlivu židovského a pohanského zákonictví, které ohrožovaly jejich duchovní růst. Apoštol Pavel představuje Pána Ježíše jako zdroj odpuštění a růstu k duchovní zralosti. Listy Koloským, Efezským a Filemonovi byly doručeny Tychikem a Onesimem, kteří byli v Římě s Pavlem. (Viz Kol 4,7–9; Efez 6,21.22; Filem 10–12.)

Přehled listu Koloským:

- I. Úvod (1,1–14)
 - a) Pozdrav a díkyvdání (1,1–8)
 - b) Apoštolská modlitba (1,9–14)
- II. Křesťanské učení (1,15–2,23)
 - a) Osobnost a dílo Ježíše Krista (1,15–23)
 - b) Služba apoštola Pavla (1,24–29)
 - c) Pavlova starost o věřící (2,1–6)
 - d) Kristus je pravý základ (2,8–15)
 - e) Odmítnutí zákonictví (2,16–23)
- III. Křesťanský život (3,1–4,6)
 - a) Zaměření křesťanského života (3,1–4)
 - b) Nový život (3,5–17)
 - c) Křesťanská rodina 3,18–4,1)
 - d) Modlitba (4,2–4)
 - e) Jednání (4,5.6)
- IV. Závěr (4,7–18)

Autorem úkolů pro toto čtvrtletí je Dr. Herbert E. Douglass, bývalý ředitel Weimarského institutu v Kalifornii. Dříve, než se v roce 1985 stal ředitelem Weimarského institutu, sloužil církvi v různých pozicích — jako kazatel a evangelista, učitel teologie na Atlantic Union College, získal doktorát teologie na Pacific School of Religion, napsal mnoho knih a článků do adventistických časopisů.

Dr. Douglass je už v důchodu. Rád studuje současné teologické trendy, zabývá se prací na zahradě a parkovými úpravami. Je ženatý a má čtyři dospělé děti.

Ježíš Kristus dovede k cíli to, co začal

Filip 1,1–11

Základní text

„Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“ (Filip 1,6)

Základní myšlenka

V úvodu dopisu vyjadřuje apoštol Pavel potěšení nad tím, že se křesťané ve Filipech radují ve víře a lásce. Apoštol se těší z toho, že je jejich život zaměřen k duchovním cílům, které Pán Ježíš představil těm, kdo očekávají na jeho druhý příchod. Těchto cílů je možno dosáhnout v síle, kterou poskytuje Ježíš Kristus.

Apoštol Pavel, který byl zavřen v římském vězení, mohl prožívat malomyslnost a obavy o budoucnost mladé církve. Život křesťanů v římské říši byl obtížný. Falešní a pokrytečtí kritikové Pavlova učení působili ve sborech v oblasti Středomoří a vnášeli do nich zmatek v otázkách víry, skutků a cíle evangelia.

Apoštol se však nevzdal. Kázal ryzí evangelium. Důkazem toho byly změněné životy mnoha lidí ve Filipech, Kolosách a jiných místech. Křesťané jasně pochopili, co je cílem evangelia.

Pavlův život na této zemi byl neustále ohrožován; on však nepochyboval, že símě evangelia, které Pán Ježíš vložil do srdcí křesťanů ve Filipech, přinese ovoce, které obstojí ve všech zkouškách. Spoléhal na to, že Ježíš Kristus věřící povede až do chvíle, kdy budou připraveni sdílet s ním věčnost.

Svatí prožívají Boží milost a pokoj (Filip 1,1.2.7)

1. Jak apoštol Pavel představuje sebe a Timotea? Filip 1,1

Řecké slovo, které se překládá jako „služebník“, znamená „otrok“. Ve starověku lidé mohli upadnout do otroctví: (1) narozením se v rodině otroka; (2) jako váleční zajatci; (3) kvůli dluhům. Podobným způsobem se člověk stává i otrokem hříchu. Narodili jsme se s hříšnou přirozeností (Žalm 51,7; 58,4); satan z nás činí válečné zajatce, jestliže se snažíme bojovat s ním ve své vlastní síle (Řím 7,18); také náš hřích nám splácí svůj dluh (Řím 6,23). Ježíš Kristus nás vysvobozuje z otroctví hříchu, stáváme-li se jeho ochotnými služebníky, otroky. (Viz Skut 4,12; Jan 8,36.) Ve službě pro Krista lze nalézt pravou svobodu — to byla zkušenost apoštola Pavla i Timotea.

List Filipským je adresován svatým, biskupům (neboli starším, kazatelům; viz Tit 1,5–7) a diakonům. Termínem „svatí“ označuje Písmo věřící v Krista (Skut 9,32; Řím 1,7; 8,27; 12,13). Jsou svatí, neboť vírou přijali dar Kristovy svatosti. Apoštol Pavel psal věřícím do Korintu jako těm, „kdo byli posvěceni v Kristu Ježíši, povoláním svatým“ (1 Kor 1,2). Korintští však kvůli roztržkám a svárům začali ztrácet to, čemu se Filipští neustále těšili.

2. Co je zdrojem milosti a pokoje? Jak se milost a pokoj projeví v životě člověka? Filip 1,2.7; 1 Kor 15,10; 2 Kor 9,8; Řím 5,1

"Bůh nás chce být zachránit všemi darů své milosti"

Bible používá slovo „milost“ k označení Boží přízně a laskavosti vůči těm, kteří si to nezaslouží. Boží milost je láskyplná péče — Bůh působí na lidské srdce, uschopňuje člověka k duchovnímu vítězství a službě pro druhé. Apoštol Pavel děkoval za Korintské Bohu „pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání... takže nejste pozadu v žádném daru milosti“ (1 Kor 1,4–7).

3. Pán Ježíš nám představil duchovní cíle; současně nám ale zaslíbil sílu (milost) k jejich dosažení. Ti, kdo vírou přijímají Kristovu milost, získávají pokoj myslí. Jsou jim odpuštěny hříchy a oni mají sílu žít pro Pána Ježíše. (Viz Jan 14,27; Řím 8,6; Filip 4,7.)

Vždy máš naději na vítězství (Filip 1,3–6)

Jedna olympijská plavkyně povzbuzovala svou týmovou kolegyni, které se nedařilo při kvalifikačních závodech. Říkala jí: „Dokud nejsou závody u konce, vždy máš naději na vítězství.“ Její kolegyně zlepšila svůj výkon a nakonec získala medaili. Křesťané někdy — když se jim nedaří v jejich životě víry dosahovat uspokojivých výsledků — propadají smutku a mají pocit, že nemohou dosáhnout onoho nepomíjitelného věnce vítězů, o kterém píše apoštol Pavel (1 Kor 9,25). Apoštol nám připomíná, že vždy máme naději. Každý den můžeme být vítězi v Kristu Ježíši. On „nám dává vždy vítězství“ (2 Kor 2,14 kral.), protože sám zvítězil.

1. Proč apoštol Pavel děkoval Bohu za křesťany ve Filipech? Filip 1,3–5; 4,14–18

2. V čem můžeme mít jako křesťané jistotu? Filip 1,6

Pán Ježíš nás nejen posílá, abychom bojovali a dosáhli duchovního vítězství, on nás i povzbuzuje a dává nám sílu, abychom rostli ve zbožnosti. (Viz 2 Petr 1,3,4; 3,18.) Verš Filip 1,6 lze také přeložit: „Neboť jsem se přesvědčil (a jsem si tedy nyní jist) o tom, že ten, který ve vás začal dobré dílo, povede je a dokoná do dne Ježíše Krista.“ Sloveso „dovést“ (Filip 1,6) lze lépe přeložit jako „dokonat“, „splnit účel“, „završit“ nebo „dovést k cíli“. I na jiných místech se apoštol zmiňuje o témže díle, které Pán Ježíš zaslíbil těm, kdo mu důvěřují: „Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedeme k cíli své posvěcení v bázni Boží“ (2 Kor 7,1).

Dobré dílo, které má být dokonáno nebo dovedeno k cíli — posvěcení —, je možné ne pro sílu křesťanovy vůle, ale díky Bohu, který má moc vykonat to, co zaslíbil. Přestože se musíme neustále rozhodovat pro společenství s Ježíšem Kristem, naše jistota se opírá o Boží zaslíbení o odpuštění a moci, ne o naše zásluhy nebo sebeovládání.

„Bůh učinil opatření, abychom se mu mohli podobat. Vykoná toto dílo v životě každého člověka, který se proti tomu nestaví svou zvrácenou vůlí a nemaří jeho milost.“ (MB 60)

Růst předchází vítězství (Filip 1,8.9)

1. V čem nám může být apoštol Pavel příkladem, pokud jde o zájem o druhé?

Filip 1,8 "touha" "usilování"

Kolik z nás může upřímně říci, že naše touha po záchraně druhých je skutečným odrazem Kristovy lásky?

„Jak málo spolucítíme s Kristem v tom, co by mělo být nejsilnějším poutem mezi námi a jím — soucit s hříšnými, vinnými, trpícími lidmi, kteří jsou mrtví ve vinách a hříších! Nelidskost člověka vůči [druhému] člověku je naším největším hříchem. Mnozí mají za to, že představují Boží spravedlnost, ale přitom neprojevují jeho něžnost a velikou lásku.“ (MH 163)

2. Jakým způsobem má člověk růst v svatosti? Co je cílem tohoto růstu?

Filip 1,9 láska, poznání, vnímavost

Řecký text zde pro označení lásky používá slovo, které znamená víc než rodinnou nebo přátelskou lásku, popř. lásku mezi mužem a ženou. Apoštol se modlí za rozhojnění té lásky, kterou nám zjevil sám Pán Ježíš — nesobecké lásky, která se nezaměřuje jen na ty, kteří ji ocení nebo na ni kladně odpoví. Taková láska je skutečný postoj, zásada, ne pouhé citové zaujetí. Je to láska, která druhým přeje dobro a chce jim sloužit i přesto, že může být odmítnuta. Taková láska vyžaduje osobní oběť. (Viz Jan 15,13.)

Termín „poznání“ se v tomto verši vztahuje na poznání, které člověk získá osobní zkušeností; je to víc než teoretické znalosti. Mnozí lidé vědí o Ježíši, ale málokdo ho zná jako osobního Spasitele a Přítele. Jedině skutečně milující člověk roste ve svém každodenním křesťanství.

Výraz „vnímavost“ (ekum.) nebo „úsudek“ (Petrů) zdůrazňuje skutečnost, že milující člověk, jehož přátelství s Pánem Ježíšem roste, se naučí vnímat pravdu a službu. Cílem záchrany je obnovit to, co hřích zničil, proměnit sobecké vzbouření v milující a vděčné Boží děti. Jejich mysl je více a více otevřena pravdě a oni poznávají skutečnou povahu hříchu.

Cíl je dosažitelný (Filip 1,10)

1. Jaký je konečný výsledek duchovního růstu? Filip 1,10

„Abyste rozpoznali, na čem záleží“ — těmito slovy Pavel poukazuje na to, že křesťané mají používat své poznání a vnímavost (úsudek; verš 9), které jsou jim dány Duchem svatým, aby byli schopni se správně rozhodnout.

Slovo „ryzí“ („upřímní“ kral.) je překladem řeckého slova, které popisovalo předmět, jenž prošel zkouškou slunečním světlem. Starověcí hrnčíři někdy opravovali popraskanou keramiku pomocí vosku. Na ten pak nanесли barvu, a tak zakryli prasklinu. Nic netušící zákazník mohl ponechat hrnec na slunci, vosk se rozpustil a prasklina se opět objevila. Být ryzí, upřímný tedy znamená být „zkoušen sluncem“, být bez vosku. Toto slovo lze také přeložit jako „čistý“ (2 Petr 3,1) Vnitřní čistota se projeví bezúhonným chováním.

Řecké slovo, které se překládá jako „bezúhonný“, se objevuje v Novém zákoně pouze třikrát. Apoštol Pavel, když byl souzen před Felixem, svědčil: „Proto i já se vždy snažím zachovat neporušené svědomí před Bohem i lidmi“ (Skut 24,16). Věřícím do Korintu Pavel napsal: „Ať tedy jíte či pijete či cokoliv jiného děláte, všechno číňte k slávě Boží. Nebud'te kamenem úrazu ani Židům, ani Řekům, ani církvi Boží“ (1 Kor 10,31.32). Apoštol si přál, aby Filipští duchovně rostli a dosáhli trvalého vítězství nad hříchem, aby byli bezúhonní ve vztahu k Bohu i lidem.

2. Která novozákonní místa se tematicky vztahují k Pavlovým radám filipským křesťanům? Efez 4,13; 1 Petr 1,15.16; Zj 14,5

3. Satan „se ustavičně pokouší klamat Kristovy následovníky svými neblahými výmysly, jež nemohou přemoci. Ježíš se však za ně přimlouvá svými probitými rukama a svým raněným tělem a praví všem, kdo ho chtějí následovat: 'Má milost ti stačí' (2 Kor 12,9).“ (VLB 349)

Odměna pro ty, kdo hledají (Filip 1,11)

- 1. Co znamená Pavlův výrok, že křesťané by měli být „plní ovoce spravedlnosti“ (Filip 1,11)? Srovnej tento verš s následujícími texty, které hovoří o spravedlnosti nebo jejím ovoci.**

Mat 5,6

2 Kor 5,21

Gal 5,22.23

Kol 1,10

Abychom mohli být „plní ovoce spravedlnosti“ v Kristu, musíme být naplněni samotnou spravedlností. Pán Ježíš je naší spravedlností (1 Kor 1,30). Přebývá-li on prostřednictvím Ducha svatého v našem srdci, je s ním přítomna i spravedlnost. Ti, kdo touží po přítomnosti Pána Ježíše ve svém životě, kdo „hladovějí a žízní po spravedlnosti“ (Mat 5,6), budou naplněni Duchem svatým. Ten bude v jejich životech zdrojem ovoce spravedlnosti: lásky, radosti, pokoje, trpělivosti, laskavosti, dobroty, věrnosti, tichosti a sebeovládání (Gal 5,22.23). Jejich myšlenky, slova a činy budou vedeny Duchem, ponesou „ovoce dobrých skutků“ (Kol 1,10).

- 2. Ježíšovi následovníci mají nést „hojné ovoce“ (Jan 15,1–8). Jak toho mohou dosáhnout?**

- 3. „Hospodář seje zrna a ošetřuje rostoucí obilí proto, aby sklídl úrodu... Podobně i nebeský Hospodář očekává žně jako odměnu za svou práci a oběť. Kristus se snaží obnovit svůj obraz v srdcích lidí a koná to prostřednictvím věřících. Cílem našeho křesťanství je přinášet ovoce — obnovovat v sobě povahu Ježíše Krista a pak ji obnovovat v dalších.“ (KP 34)**

Doporučené studium

V knize Myšlenky z hory blahoslavenství si prostuduj komentář k Mat 5,6 (str. 20–23). V následujících verších si povšimni působení Boží milosti v lidském srdci: Řím 5,17; 1 Kor 15,10; 2 Petr 3,18.

„Spravedlnost, již učil Kristus, je přizpůsobení srdce a života zjevené vůli Boží. Hříšní lidé se mohou stát spravedlivými jen tehdy, věří-li v Boha a udržují-li s ním živé spojení. Tehdy jsou vnější náboženské formy v souladu s vnitřní čistotou křesťana...”

„Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.” (Mat 5,48) Tento příkaz je zaslíbením. Plán vykoupení počítá s naším úplným vysvobozením z moci satanovy. Kristus zbavuje kající duši hříchu. Přišel, aby mařil dílo ďáblovo, a stará se o to, aby Duch svatý přispěl ku pomoci každé kající duši a uchránil ji před hříchem.“

„Ideálem povahy křesťana je povaha podobná povaze Kristově. Jako byl ve svém životě dokonalý Syn člověka, tak dokonalí mají být ve svém životě jeho následovníci.” (TV 212.213)

Diskuzní otázky

1. Co musíme činit pro to, aby Kristovo dílo posvěcení v našich životech pokračovalo?
2. Jeden mladík prohlásil, že v tomto životě nelze nikdy dosáhnout úplné duchovní bezúhonnosti, čistoty. Řekl, že nikdy nemůžeme dosáhnout této duchovní úrovně, přestože k ní budeme směřovat. Měl pravdu či nikoli? Co si myslíš ty a proč?
3. Co můžeme v tomto týdnu udělat pro to, aby druzí poznali Pána Ježíše?

Shrnutí

Ve svém listu Filipským představil apoštol Pavel Kristovu milost (moc) jako zdroj pokoje mysli a schopnosti vést bezúhonný křesťanský život. Udržujeme-li stále spojení a společenství s Pánem Ježíšem, můžeme prožívat i vítězství nad hříchem. Dílo, které v nás začal Pán Ježíš, když jsme uvěřili, bude pokračovat až do jeho druhého příchodu a potom i ve věčnosti.

Ježíš Kristus — náš Přítel

Filip 1, 12–30

Základní text

„Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“ (Filip 1,21)

Základní myšlenka

Věrní křesťané i přesto, že budou procházet těžkostmi a pronásledováním, vyvší a oslaví Krista svým životem.

V tomto týdnu se budeme zabývat povahou Pána Ježíše, jak nám ji představuje apoštol Pavel, který dokázal prožívat radost a pokoj i ve chvílích, kdy se zdálo, že zůstal sám, bez pomoci.

Apoštol Pavel nebyl nějaký vyjimečný člověk, objevil však jedno velké tajemství vesmíru: máme-li Pána Ježíše za svého přítele, nic bolestného a zarmucujícího pro nás nebude trvat věčně a krásné dary, které dává Bůh, se nikdy neztratí.

Prorok Jeremiáš tuto skutečnost pochopil, když veškerá podpora, kterou měl na zemi — dokonce i od svých spolupracovníků kněží —, nejen selhala, ale obrátila se i proti němu samotnému. Daniel, Josef, Ester a další dokázali čelit těžkým chvílím s písní na rtech. Tito věřící poznali smysl našeho základního textu mnoho let před tím, než jej apoštol Pavel napsal.

Dokonce i doba pronásledování a těžkostí se může stát příležitostí k mocnému křesťanskému svědectví. Můžeme se jen domnívat, kolik římských legionářů, císařských služebníků a úředníků bude v Božím království právě pro svědectví Pavlova života a jeho věrnosti.

V okovech pro Krista (Filip 1,12–14)

1. Jaký postoj zaujal apoštol Pavel ke své těžké situaci, kterou by mnozí lidé obtížně snášeli? Filip 1,12,13

Slovo „soud“ (ekum.) nebo „rathouz“ (kral.), uvedené ve verši 13, je lépe chápat jako označení císařské stráže. Apoštol Pavel nebyl běžným vězněm, jak Římané brzy zjistili. Po dobu svého věznění mohl Pavel přijímat návštěvy přátel a svědčit o své víře. (Viz Skut 28,30.31.) Apoštol byl pod dohledem členů Neronovy osobní stráže, jako by znamenal pro císaře mimořádné nebezpečí. Jeho strážci se neustále měnili, a tak měl Pavel stále jiné posluchače. Je zřejmé, že mnozí přicházeli, aby poznali odvahu, radost a vlídnost vězně, který tak nadšeně vyprávěl o ukřižovaném muži z Galileje.

Apoštol Pavel byl pravým vůdcem. Znal riziko svého povolání. Když jiní možná s lítostí říkali: „Chudák Pavel“, „Co teď budeme dělat?“ nebo „Je po všem — nikdy to nezvládneme“, uslyšeli z Říma poselství: „To, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia. Teď je čas, abychom byli odvážní. Jak jinak bychom mohli oslovit tolik lidí, dokonce i v paláci samotného císaře?“

2. Jaký vliv může mít na druhé křesťany naše trpělivost uprostřed zkoušek? Filip 1,14

„Pavlova trpělivost a radostná mysl, které projevoval za svého dlouhého a nespravedlivého věznění, jeho odvaha a víra byly nepřetržitým kázáním. Jeho duch, tak odlišný od ducha světa, svědčil o tom, že v něm přebývá síla vyšší než síla pozemská. A jeho příkladem byli křesťané pobízeni k větší čínorodosti v hájení věci, kterou apoštol nemohl veřejně hlásat.“ (SA 304)

Jen když se zvěstuje Kristus (Filip 1,15–18)

1. Popiš dva druhy kazatelů, kteří působili v křesťanských sborech v Římě? Filip 1,15–17

Nic nenasvědčuje tomu, že by Pavel měl na mysli falešné křesťanské učitele, kteří v některých případech ovlivňovali jiné sbory. (Viz Gal 1,6.7.) Je zřejmé, že ti, kdo „mluvili beze strachu slovo Boží“ (Filip 1,14), a ti, kdo kázali Krista „také ze závnsti a z řevnivosti“ (verš 15), nekázali falešné učení. Apoštol je však dělí podle jejich pohnutek: dobrá vůle, která je vedena láskou, a závnst a řevnivost, které jsou vedeny sobeckými touhami po uplatnění.

Někteří kazatelé se možná cítili ohroženi tím, že má apoštol Pavel přijet do Říma. Jak jinak bychom mohli vysvětlit jejich žárlivost? Každý z nás zná ten pocit, kdy někdo z příbuzných získá uznání, náš mladší spolupracovník udělá dojem na vedoucího, kolega získá pochvalu za práci, na které jsme se podíleli my.

Zmínění kazatelé používali správná slova. Nelze na nich najít nic špatného. Ale jejich duch, pohnutky vytvářely klamnou představu. Jak by ses jako křesťan zachoval vůči těm, kdo s tebou pracují „ne z čistých pohnutek“ a „působí ti bolest“? Apoštol Pavel nám může být příkladem!

2. Apoštol neodsuzoval žárlivé kazatele. Co mu nejvíce leželo na srdci, pokud jde o Boží věci? Filip 1,18

Pavel zde hovoří o těch, kdo mají „postranní úmysly“ a plují pod falešnou vlajkou; jejich slova jsou možná správná, ale jejich pohnutky nejsou čisté — pouze předstírají. Pavel nebyl slepý, byl však mimořádně optimistický. Byl tak hluboce oddán Pánu Ježíši, že oněm kazatelům, kteří mu působili bolest, prokazoval svoji podporu! Bez ohledu na to, jak se snažili využít Pavlovy situace, aby zmenšili jeho vliv, apoštol měl jedinou touhu: „Jen když se... zvěstuje Kristus.“

3. Co je třeba, abychom byli schopni jednat tak, jak jednal apoštol Pavel s kazateli v Římě? Někdy člověk pocítí chuť očistit sbor od svých „konkurentů“. Jak můžeme tento popud překonat?

Vyvýšený Kristus (Filip 1,19.20)

1. O jakou zkušenost s Pánem Ježíšem opíral apoštol Pavel svou jistotu, že se „vše obrátí k dobrému“ (Filip 1,18)? Skut 16,11–34

Pavlova někdejší zkušenost ve Filipech nepochybně ukázala, že Duch svatý jej vede a chrání před útoky démonů. Apoštol si při této zkušenosti uvědomil, že všechno může vykonat v Duchu Ježíše Krista, který ho posiluje (viz Filip 4,13). Věděl, že mu Duch Ježíše Krista dá odvahu a svatou smělost, aby zvěštoval evangelium bezstarostně, bez ohledu na následky.

2. Co považoval apoštol Pavel za nejvyšší přednost ve svém životě? Filip 1,20

Nikdo snad nepopsal svou filozofii života jasnějšími slovy než apoštol Pavel. Náš Bůh touží, aby každý věřící prožíval tato slova v každé své myšlence a činu.

„Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s jeho myslí a naše myšlenky se mu podřídí, žijeme jeho životem. Tím si vlastně oblékneme roucho Kristovy spravedlnosti.“ (KP 185)

Slovní spojení „toužebně očekávám“ (Filip 1,20) je překladem řeckého slova, které nacházíme ještě na jednom místě, v Řím 8,19. Toto slovo popisuje člověka, který toužebně očekává, až se objekt jeho touhy objeví na horizontu.

Poté co Pavel a ostatní apoštolové kázali o Pánu Ježíši, nemůže tento svět tak snadno opomíjet onoho muže z Galileje. Když se sebevědomý, tvrdohlavý a hrdý rabín stal odvážným, pokorným a šlechetným Pavlem, apoštolem ukřižovaného muže z Nazareta, celý svět uviděl Ježíše Krista v novém světle. Apoštol Pavel vyvýšil a oslavil Pána Ježíše v myslích druhých lidí.

3. Jak oslavuji a vyvyšuji Pána Ježíše svým každodenním životem?

„Život, to je pro mne Kristus“ (Filip 1,21–26)

- 1. Co je — řečeno Pavlovými slovy — pravé křesťanství? Jak bys to vysvětlil? Filip 1,21**
- 2. Jaký měl apoštol Pavel postoj ke smrti? Toužil po smrti, i když si byl vědom, že jeho život přináší prospěch a radost druhým? Filip 1,22–26**

Smrt byla pro Pavla „ziskem“ ne proto, že by byla lepší než život. Apoštol si uvědomoval, že po probuzení ze spánku smrti bude jeho první myšlenkou to, že je v přítomnosti Pána Ježíše.

Mnozí lidé se domnívají, že podle Bible jsou mrtví ve stavu jakéhosi vědomí. Tito lidé pak používají text Filip 1,23 jako důkaz toho, že křesťané vejdou do Boží přítomnosti v okamžiku své smrti. Nový zákon však používá metaforu „spánek smrti“ k tomu, aby popsal, co se děje v okamžiku smrti. Řecké sloveso překládané jako „odejít“ (Filip 1,22) doslova znamená „uvolnit“ nebo „opět rozvázat“. Označuje přípravu na odchod, ne samotný odchod. Klasická řečtina používá toto slovo, když popisuje zvedání kotvy nebo zrušení tábora. Apoštol Pavel tímto slovem popisuje smrt. Verš Filip 1,23 se nezmiňuje o času, který uplyne mezi přípravou na odchod, tedy smrtí, a samotným odchodem při příchodu Pána Ježíše. Na jiných místech píše apoštol o tom, že období spánku odděluje tyto dvě zkušenosti od sebe — okamžik smrti a druhý příchod Ježíše Krista. (Viz 1 Kor 15,51.52; 1 Tes 4,13–15.)

O některých událostech, které jsou od sebe časově vzdáleny, hovoří Bible tak, jakoby se udály současně. Podle 24. kapitoly Lukášova evangelia bychom se mohli domnívat, že Pán Ježíš vystoupil na nebesa týž den, kdy byl vzkříšen z mrtvých. Ve Skut 1,3 však čteme, že byl vzat do nebe za 40 dní po svém vzkříšení. Také i verš Jan 5,29 hovoří o dvou vzkříšeních — k životu a k odsouzení. Text se však nezmiňuje o tom, že obě vzkříšení budou od sebe oddělena tisíciletím. (Viz Zjevení 20. kap.) Apoštol Pavel věděl, že jeho odchod na smrt (spánek) bude časově oddělen od okamžiku, kdy bude vzkříšen do přítomnosti Pána Ježíše. Nebál se spánku smrti — kdy nebude mít žádné vědomí —, protože tento stav bude ukončen při Kristově příchodu vzkříšením k nesmrtelnosti.

Věrnost Kristu (Filip 1,27–30)

1. Jaká zpráva by nejvíce potěšila uvězněného apoštola Pavla? Filip 1,27

Slovní spojení „vedte život hodný...“ lze doslova přeložit „chovejte se jako občané...“. Jako bychom měli být řádnými občany a poslouchat zákony své země, stejně tak a především bychom se měli chovat jako občané království, jehož Pánem je Ježíš Kristus.

Křesťanství je víc než víra v určité informace, které se týkají Ježíše Krista; ryzí křesťané „chodí v světle“ (1 Jan 1,7) a zrcadí ducha a jednání svého Pána.

„Božím záměrem je, aby jeho lid představil zásady Božího království. Aby Boží lid mohl zjevit tyto zásady, Bůh si přeje oddělit je od zvyklostí, obyčejů a praktik tohoto světa... Světu má být představena Boží povaha tím, že bude moci vidět dobrotu, soucit, spravedlnost a Boží lásku zjevené v Boží církvi. A když bude Boží zákon takto prakticky představen v životě, dokonce i svět uzná vznešenost a přednost těch, kdo mají lásku, bázeň a slouží Bohu, před jinými lidmi tohoto světa... Božím záměrem je, aby [Boží lid] prakticky představil pravdu ve svém životě, a tím žil na zemi k [Boží] chvále. Kristova milost toto může způsobit.“ (CT 321.322)

2. Proč by se křesťané neměli děsit utrpení, které je spojeno se zvěstováním Pána Ježíše druhým lidem? Filip 1,28–30

Apoštol Pavel v předchozím verši vyjádřil naději, že Filipští „zakotvení v jednom Duchu povedou jednou myslí zápas ve víře v evangelium“ (Filip 1,27). Tento text jedinečně vyjadřuje Boží touhu, aby církev stála ve své svědecké službě společně a jednotně. Křesťané nemají umdlevat kvůli odporu svého okolí (verš 28). Ve skutečnosti je odpor protivníků „předzvěstí... vaší spásy“. Trpět pro Kristovu věc je pro křesťana zvláštní předností (verš 29).

„Ze všech darů, jež mohou nebesa dát člověku, je spoluúčast na Kristových utrpeních nejdůležitějším úkolem a nejvyšší poctou.“ (TV 152)

Doporučené studium

Prostuduj si Žalm 69; v knize Skutky apoštolů si prostuduj kapitolu „Císařův dům“ (str. 302–306) a poslední část kapitoly „Listy z Říma“ (str. 313–317).

Křesťanské svědectví, naléhavost evangelizační práce a účinnost misijní služby jsou důležitými součástmi velkého úkolu, který byl svěřen církvi adventistů sedmého dne. Slova apoštola Pavla: „Jenom vedte život hodný Kristova evangelia“ (Filip 1,27) platí dnes stejně jako před 1900 lety.

„Dnešní svět naléhavě potřebuje, aby se Ježíš Kristus zjevil v osobách jeho svatých. Bůh si přeje, aby jeho lid stál před světem jako svatý lid. Proč? — Protože svět má být zachráněn světlem pravdy evangelia; a jako je poselství pravdy, které má volat lidi ze tmy do Božího podivuhodného světla, hlásáno církví, tak má život členů [církve], posvěcených Duchem pravdy, svědčit o pravdivosti hlásaného poselství.“ (TM 458)

Diskuzní otázky

1. Zeptej se sám sebe: Odráží způsob mého života víru k Pánu Ježíši, kterého vyznávám?
2. Toužebně si přeješ svědčit o Pánu Ježíši a používat při tom své dary; jsi však plachý, neboť máš pocit, že tě jiní ve sboru zastíňují. Jaké máš možnosti pracovat? Jak bys měl v takové situaci jednat?
3. Jsi úspěšným učitelem sobotní školy a víš, že jiný učitel žárlí na tvé úspěchy a vliv. Jak bys tuto situaci řešil? V čem ti může být apoštol Pavel příkladem?
4. Nemocná, starší sestra, která je věrnou křesťankou, se ti svěří, že si přeje zemřít. Co bys jí v takovém případě řekl? Jak ti slova apoštola Pavla v listu Filipským mohou pomoci?

Shrnutí

Apoštol Pavel se radoval z postupu evangelia v Římě, přestože byl ve vězení a jiní evangelisté na něj žárlili. V jeho pohledu má život cenu jedině s Kristem. I když chápal smrt jako „zisk“, přál si žít, aby mohl opět navštívit Filipy a sloužit tamějším věřícím. Povzbuzoval je k příkladnému životu a stálému svědectví o Pánu Ježíši. Toto povzbuzení je adresováno i nám.

Ježíš — vyvýšený Pán a náš vzor

Filip 2,1–11

Základní text

„Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.“ (Filip 2,5)

Základní myšlenka

Jestliže uctíváme Ježíše Krista jako Pána a Spasitele a řídíme se jeho příkladem lásky a pokory, budeme se těšit jednotě srdce a mysli v křesťanském společenství. Toto bude věrohodným svědectvím pravdy evangelia.

Tematika úkolu na tento týden je úzce spojena s úkolem minulým. Filipští zřejmě čelili stejnému nebezpečí, se kterým se setkávali křesťanské sbory během dějin — nebezpečí duchovního soupeření a teologických rozepří (Filip 2,2.3).

Apoštol Pavel věděl, že takovéto spory nejsou z Ducha a mohou poškodit věrohodnost křesťanství a jeho zvěsti. Proto se obrací na své čtenáře čtyřnásobnou výzvou (Filip 2,1.2) a volá je k jednotě, pokoře, vzájemné pomoci a napodobování Pána Ježíše.

Jeho výzva však není pouhým napomenutím. Apoštol poukazuje na Ježíše Krista jako na příklad a cíl křesťanského jednání vůči sobě navzájem i vůči těm, kdo nejsou členy církve. Naléhavost a hloubka 2. kapitoly listu Filipským, její pronikavé zaměření na úžasnou věčnou Lásku, která se projevila v tom, že se Ježíš Kristus stal člověkem, nebyly v náboženské literatuře překonány.

Správný rozvoj vesmíru byl ohrožen těmi, kdo si od počátku mysleli, že nezávislé myšlení a jednání je důležitější než jednotu a ohled na druhé. Pán Ježíš nám ukázal, že Bůh neodepřel svému stvoření žádný dobrý dar a že láska pochází z obětavosti.

Jednota mysli a ducha (Filip 2,1.2)

1. Jak může člen církve poznat, zda skutečně prožívá osobní vztah s Pánem Ježíšem a Duchem svatým? Filip 2,1.2

Ondřej Petřů překládá Filip 2,1.2 následovně: „Jestliže je u vás trocha křesťanské snahy druhé těšit, mohu-li čekat trochu láskyplného povzbuzení, dostává-li se nám společně darů Ducha, je-li u vás trocha srdečné účasti, dovřte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyslní.“ (Srovnej s Filip 1,27.)

Apoštol Pavel toužil po něčem vyšším než pouze po jednotě v učení. Možná cítil, že misijní horlivost filipských křesťanů byla větší než jejich vlídnost a nesobeckost ve vzájemných vztazích. Proto jim představuje příklad Pána Ježíše (Filip 2,5–8).

2. Jak by členové církve měli jednat s těmi, kdo se liší v pojetí a přístupu k Božím věcem? Srovnej Luk 12,51 s 2 Kor 13,11.

(“bud' k jednomyšlní”)

„Toto neznamená, že bychom kvůli shovívavosti měli obětovat naše zásady pravdy; neměli bychom však být nelaskaví, nezdvořilí, hrubí a neurvalí vůči těm, kdo jsou kolem nás. Nikoho bychom neměli od sebe odhánět, ale měli bychom je něžnými slovy lásky připoutat k našemu srdci.“ (RH z 28.8.1888, EGW)

Pravá jednota ducha a mysli vyrůstá z ryzí pokory — nesobeckého ducha, vzájemné pomoci a spolupráce. Taková povaha je ovocem Ducha svatého.

3. Jak můžeme tyto principy uplatnit ve vztahu k nečlenům církve?

1 Petr 3,15–17

„Musíme se stále mít na pozoru, abychom neprojevovali ducha nadutosti, kritiky a odsuzování. Měli bychom se varovat zla v jakékoli podobě a neprojevat satanovy vlastnosti, které zmalomyslní a odradí ty, s kterými se stýkáme. Máme jednat tak jako Kristus — získávat, budovat, ne ničit.“ (TM 222.223)

Ješitnost, ctižádost nebo pokora? (Filip 2,3.4)

V roce 1847 skotský lékař Dr. James Simpson objevil, že lze použít chloroform jako prostředek pro znecitlivění při chirurgických zákrocích. Tento objev ho proslavil. Po letech se ho jeden univerzitní student zeptal: „Co považujete za největší objev svého života?“ Místo, aby se Dr. Simpson zmínil o chloroformu, odpověděl: „Mým největším objevem bylo, když jsem zjistil, že jsem hříšník a že Ježíš Kristus je mým Spasitelem.“

1. Jak jedná pokorný člověk? Filip 2,3.4

„každý at' má na jsi to, sloužit druhý“

Slovo „ctižádost“ (ekum.) nebo „svár“ (kral.) lze také přeložit jako „sobecká touha, přání“; „ješitnost“ (ekum.) nebo „marná chvála“ (kral.) jako „marnivost, domýšlivost“. Různé skupiny lidí se mohou navenek jevit jednotně. Takové skupiny mohou dokonce vydávat prohlášení, která jejich jednotu dotvrzují. Jednota je však více než vnější souhlas. Jestliže je sbor nebo skupina lidí „stejně myslí a jednoho smýšlení“ (Filip 2,2), znamená to, že její členové nebudou vedeni sobeckými touhami a nebudou mít spory o přední postavení. Ješitnost a ctižádost jsou jako kyselina, která nakonec rozleptá vnější jednotu.

Pokora je často zaměňována se slabostí a zbabělostí. Křesťanská pokora však nevede člověka k pasivitě, menším cílům nebo menší odpovědnosti. Pokorný člověk není veden sobeckými pohnutkami, a proto věnuje více úsilí Božímu dílu.

2. Jakým způsobem dává pokorný člověk najevo, že druhé považuje za „přednější“ než sebe (Filip 2,3)? Je vysoce vzdělaný člověk lepší než méně vzdělaný? Je zkušený pracovník lepší než začátečník?

Apoštol Pavel po nás nežadá, abychom byli slepí ke skutečnosti a věřili neskutečnému; chce však, abychom byli sami k sobě upřímní a měli soucit s druhými. Upřímnost nás vede k tomu, abychom si přiznali své chyby a nesprávné pohnutky, v této svobodě jsme pak schopni uznat práva a schopnosti druhých lidí.

Ze zkušenosti víme, že skutečně pokorní lidé si nejsou vědomi své pokory. Jednají kladně, budují a jsou radostní, nejsou podlézaví, pasivní, nejednají záporně.

Kristova mysl (Filip 2,5–7)

1. Jak můžeme mít stejné smýšlení jako Ježíš Kristus? Filip 2,5; 1 Kor 2,9–16
2. Je možné, abychom dokázali zvítězit nad hříchem jako Ježíš Kristus?
1 Petr 2,21 "(JL) samohl vo - příklad, aby se šli v jeho šlepech"

V předcházejících verších apoštol Pavel zdůrazňoval nutnost jednoty, pokory a sebezapření. Nyní představuje čtenářům vzor a také důvod, proč mohou věřit, že k takové jednotě lze dospět (Filip 2,5). Pavel nepoukazuje na Kristův příklad jako na něco, co může dokázat jen Bůh, a ne člověk. Naopak říká: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.“

„Nemusíme považovat Kristovu poslušnost za něco, k čemu byl zvlášť uzpůsoben svou božskou přirozeností... Mějte na mysli, že Kristus zvítězil a byl poslušen jako skutečný člověk. Děláme mnoho chyb, protože máme mylnou představu o lidské přirozenosti našeho Pána. Domníváme-li se, že jeho lidská přirozenost měla moc, kterou nemůže mít člověk ve svém zápasu se satanem, tvrdíme tím, že jeho lidská přirozenost nebyla úplná... Nepřišel na tento svět, aby se jako nižší Bůh podířil vyššímu Bohu, ale aby jako člověk poslouchal Boží svatý zákon; a tím je pro nás příkladem.“ (MS 1, 1892)

Novozákonní pisatelé jsou zajedno v tom, že Ježíš Kristus je naším vzorem, naše povaha má být podobná jeho povaze.

3. V jakém činu se projevila Ježíšova dobrota a milosrdenství? Filip 2,6.7

Ekumenický překlad tlumočí verš 6: „Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl.“ Ve svém vtělení si Ježíš Kristus ponechal plné božství, svou rovnost s Otcem (Jan 5,18; 8,58; 14,9). Avšak v boji s hříchem byl Pán Ježíš ochoten vzdát se použití své božské moci, aby se mohl stát naším příkladem. Nicméně používal svou božskou moc k tomu, aby odpouštěl hříchy, uzdravoval nemocné (Mat 9,6) a křísil mrtvé.

Přestože byl Ježíš Bohem, vzal na sebe nedostatky a slabosti lidství, aby mohl ukázat, že člověk, který žije v závislosti na Bohu, může odrážet Boží mysl.

Ochotný služebník (Filip 2,7.8)

1. Ježíš Kristus „sám sebe zmařil“, doslova „vyprázdnil se“ (Filip 2,7). Jak máme tento verš chápat?

Doslovný překlad verše Filip 2,7 zní: „Nýbrž se vyprázdnil, vzav na sebe způsob služebníka.“ Bůh tím, že se stal člověkem, omezil některá svá práva a vystavil se velkému riziku. Musíme si uvědomit, že zde stojíme před velkým tajemstvím, které bude předmětem našich úvah a chvály po celou věčnost.

„Jako jeden z nás, který pocítil naše potřeby a nedostatky, byl zcela závislý na Bohu.“ (TV 254)

„Apoštol hovoří o tom, že se Kristus vyprázdnil a vzal na sebe podstatné rysy otroka. Význačnou charakteristikou otroka je jeho bezpodmínečná poslušnost; stejně tak se Syn poddal v poslušnost Otce...“

„Lidství Syna Božího pro nás znamená vše. Je to zlatý řetěz, který poutá naše duše ke Kristu a prostřednictvím Krista k Bohu. Toto by mělo být předmětem našeho studia. Kristus byl skutečným člověkem; podal důkaz své pokory tím, že se stal člověkem. A přesto byl Bohem v těle... K tomuto tématu bychom měli přistupovat s pokorou studenta, s kajícím srdcem. Studium Kristova vtělení je úrodným polem, které odmění toho, kdo usilovně hledá skrytou pravdu.“ (1 SM 244)

2. Jaký význam má pro nás Kristovo sebezapření a poslušnost? Filip 2,8

Ve 3. verši se apoštol obrací na Filipské, aby byli pokorní — aby jeden druhého pokládali za přednějšího než sebe. V 8. verši Pavel poukazuje na Pána Ježíše jako na příklad křesťanské pokory. Mnozí lidé jsou poslušní a vytrvalí, ale jen do určité míry. Ježíš Kristus však ukázal, že poslušnost není k ničemu, pokud není ochotna podstoupit i smrt. Jeho poslušnost na smrt byla však víc než příklad. Ježíšova smrt byla naší a tvou smrtí — smrt, kterou si zaslouží ti, kdo si zamilovali více tmu než světlo. „Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 6,23).

Vyvýšený Kristus (Filip 2,9–11)

1. Jak spolu vzájemně souvisí Ježíšův příklad sebezapření a skutečnost, že on je Pánem všech, svatých a hříšníků? Filip 2,9–11

Když byl Ježíš Kristus vzat na nebesa, „Bůh ho vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno“ (Filip 2,9). To bylo skutečné vítězství Pána Ježíše! Stvořitel vesmíru, který je rovný s Otcem v autoritě a moci, se z nekonečné lásky pokořil před obyvateli nebes a země. Lidský hřích vyžadoval takovou božskou a současně lidskou oběť. Boží láska a spravedlnost vyžadovaly nejen Kristovo úplné obnovení, ale i jeho bezpříkladné vyvýšení. O něm prohlásil Otec prostřednictvím proroka Izaiáše: „Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky“ (Iz 53,12).

2. Proč mají všechny stvořené bytosti uctívat Pána Ježíše? Filip 2,7.8.10

Bylo zcela na místě, když v přítomnosti vzkříšeného Pána Tomáš zvolal: „Můj Pán a můj Bůh“ (Jan 20,28), stejně tak bylo správné, když se zraněný a krvácející Štěpán modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha“ (Skut 7,59). Je správné, když se v modlitbě obracíme přímo k Ježíši a vyjadřujeme svoji vděčnost a úctu k němu. „Porosteme v milosti, budeme-li s ním ve styku každý den, každou hodinu, budeme-li v něm přebývat.“ (CK 47)

Ve Filip 2,9–11 nám umožňuje apoštol Pavel nahlédnout do závěrečných scén velkého sporu. Ellen Whiteová je dokresluje takto: „Jako ve snách dívají se bezbožníci na korunovaci Syna Božího... Jsou svědky údivu a nadšení spasených, přihlížejí jejich vzývání, a když jejich hlasy dolehnou... volají všichni jednohlasně: 'Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů,' (Zj 15,3) a vrhají se k zemi a uctívají Knižete života.“ (VLB474)

Doporučené studium

Prostuduj si biblickou tematiku pokoření a vyvýšení Ježíše Krista. (1) Sestoupil se své slávy a stal se člověkem: Mat 1,1; Gal 4,4; 1 Jan 4,2. (2) Byl opět vyvýšen do svého původního postavení slávy a cti. Pro jeho oběť na kříži je mu vzdávána ještě větší chvála než předtím: Jan 17,5; Mar 16,19; Luk 22,69; Efez 1,20; Zj 5,12; 1 Tim 3,16.

V knize Touha věků si prostuduj kapitoly „Bůh s námi“ (str. 9–14) a „Kdo je největší?“ (str. 304–312). Máš-li možnost, prostuduj si v 9. svazku Svědectví pro církev kapitolu „V pokoře a víře“ (9 T 270–276).

„Mohou mít lidé pocit povýšenosti, uvažují-li o Kristově oběti? Když se setkají s životem, utrpením a pokořením Krista, mohou zvednout svoji hrdou hlavu, jako-by nemuseli sami prožívat zkoušky, zahanbení a pokoření? Vyzývám následovníky Kristovy: Pohledte na Golgotu a styďte se za své sebevědomé myšlenky. Celé toto pokoření se Majestátu nebes bylo pro provinilého, odsouzeného člověka... Všechno to bylo pro vás, kdo usilujete o nejvyšší postavení — usilujete o lidskou chválu, lidskou vyvýšenost; máte obavy, že vám nebude vzdávána tato úcta, ona lidská úcta, o níž si myslíte, že si ji zasloužíte. Takto se chová člověk, který se má podobat Kristu?... Ježíš Kristus zemřel jako oběť smíření a aby se stal příkladem, pro všechny své učedníky.“ (RH z 5.7.1887, EGW)

Diskuzní otázky

1. Jak bys uplatnil radu apoštola Pavla, že máme „pokládat jeden druhého za přednějšího než sebe“ (Filip 2,3) v případě, že je někomu ve sboru svěřena služebnost, kterou bys měl rád ty?
2. Co tím apoštol Pavel mínil, když napsal: „Každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu“ (Filip 2,4)? (Srovnej se Skut 20,35; Řím 15,1; Gal 6,2.)
3. Vaši sousedé nejsou křesťané. Jak bys jim představil Kristovu povahu?

Shrnutí

Apoštol Pavel vyzývá Filipské i nás, abychom prakticky prožívali jednotu, lásku, pokoru a laskavost. Kristova ochota sestoupit s nebes plných slávy a stát se člověkem, nést náš hřích a zaplatit cenu za naši záchranu je nejlepším příkladem zásad, kterým bychom měli porozumět.

Západ slunce 21.05

Ježíš Kristus — zdroj spravedlnosti

Filip 2,12–3,11

Základní text

„Abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista — spravedlností z Boha založenou na víře.“ (Filip 3,9)

Základní myšlenka

Jsme závislí na Kristově spravedlnosti a na jeho díle, které koná v našem srdci, než na našem úsilí zachránit sami sebe; proto smíme mít jistotu, že můžeme postupně duchovně růst k cíli, který nám představil náš Pán.

Hřích má být v našem životě nahrazen konáním Boží vůle (viz Filip 2,13). Když Bůh stvořil vesmír, vše bylo v harmonii s Boží láskou a vůlí. Satanova sobecká vzpoura však narušila pokoj a bezpečí stvořeného řádu.

Bůh připravil plán záchrany a rozhodl se přímo utkat s hříchem a jeho původcem. Proto je Ježíš Kristus nazván „beránek Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29). Jeho jméno je Ježíš, „neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“ (Mat 1,21).

Cílem Božího plánu záchrany je zničit hřích tím, že hříšníci budou přivedeni k Bohu. Bůh volá hříšníky vlídnými slovy, znovu a znovu jim nabízí odpuštění a milost. Nabízí jim svou moc a svatost prostřednictvím díla Ducha svatého v srdci člověka. Bůh chce každému člověku dát vše, co je třeba k boji proti přítomnosti a síle hříchu a co nás uschopní k růstu do Kristovy podoby.

Bůh působí (Filip 2,12.13)

1. Jakou odpovědnost mají křesťané, pokud jde o jejich záchranu? Filip 2,12

Apoštol Pavel slovy „a tak“ poukazuje křesťanům na Ježíšův příklad poslušnosti a sebezapření (Filip 2,5–11). Verš 12 je myšlenkově spojen s veršem 5: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.“ Apoštol doufá, že nás Ježíšův příklad inspiruje k radostné poslušnosti a spolupráci na Božím díle pro druhé v církvi i mimo církev.

Když Pavel říká „uvádějte ve skutek své spasení“ (Filip 2,12), nemá na mysli spasení vlastními skutky. Spasení je z milosti, skrze víru. Milost je však mocí a motivací k dobrým skutkům. Bůh má zalíbení v spravedlivých skutcích, které jsou důsledkem působení jeho milosti v srdci člověka.

Touha a úsilí o poslušnost Pána Ježíše je svědectvím o naší víře (Žid 12,4). Mnozí lidé jsou ochotni přijmout záchranu, pokud není vázána žádnými podmínkami. Ale Bible hovoří jasně: vírou se musíme „snažit vejít“ (Luk 13,24), vírou musíme „svléci se sebe starého člověka“ (Kol 3,9), „odhodit všecku přítěž“ a „vytrvat v běhu“ (Žid 12,1), „vzepřít se ďáblu“ (Jak 4,7) a „vytrvat až do konce“ (Mat 24,13).

2. Jak se Bůh stává zdrojem záchrany křesťana? Filip 2,13

Sloveso „působí“ zdůrazňuje skutečnost, že Bůh je zdrojem naší záchrany; v jeho síle můžeme poslouchat jeho vůli. Bůh dává moc (energii) věřícímu člověku i křesťanskému společenství a uschopňuje je činit to, „co se mu líbí“.

Bůh působí, že „chceme“ a „činíme“. Bůh přesvědčuje naše srdce, neboť chce zachránit každého člověka. Když přijmeme jeho záchranu, Bůh v nás působí a snaží se uvést náš život do souladu s jeho božskými záměry. Tak nás uschopňuje „žít tak, jak žil on“ (1 Jan 2,6).

Ježíš Kristus učil totéž (Jan 15,1–10). „Hříšník spojuje svou slabost s Kristovou silou, svou prázdnotu s Kristovou plností, svou křehkost s Kristovou trvalou mocí. Tehdy získává mysl Kristovu.“ (TV 675)

Svíte jako hvězdy (Filip 2,14–30)

1. Jak apoštol popisuje křesťanské svědectví těch, kdo dovolí Bohu, aby v nich uskutečnil svoji vůli? Filip 2,14–16

Bůh činí z křesťanů „bezúhonné a ryzí, Boží děti bez poskvrny“ (Filip 2,15), jestliže mu důvěřují. Tomuto procesu říkáme posvěcení. Místo neochotné a reptající poslušnosti „pravé posvěcení... znamená ochotně vykonávat každodenní povinnosti v dokonalé poslušnosti Boží vůle.“ (KP 213)

2. Povšimni si významu a dalšího použití slov, kterými Pavel popisuje Kristovo dílo v těch, kdo se mu zcela oddají (Filip 2,15). 1 Tes 3,13; Řím 16,19; Kol 1,22; Juda 24

Kristovy nároky na úroveň křesťanského života se během dějin nezměnily. Boží pečeť poslední doby přijmou bezúhonní (Zj 14,5); o takovou úroveň svého života měli usilovat křesťané všech dob — ne ve své vlastní síle, ale tím, že se zcela oddají Kristu a spolehnou na něj. Apoštol Pavel popisuje cíl všech křesťanů, cíl, kterého lze dosáhnout na této zemi pomocí Boží milosti, která bude přebývat ve věřících. Z hlediska vnějšího jednání by měl být křesťan bezúhonný; z hlediska Boží vševedoucnosti by křesťanovy pohnutky měly být čisté, nesmíšené se zlem.

Apoštol vyzývá křesťany, aby „svítili jako hvězdy, které osvěćují svět“ (Filip 2,15; viz také Mat 5,14). Pán Bůh proměňuje svůj lid, a tak chce světu i vesmíru ukázat pravou povahu svého království. (Viz TV 209.)

3. Jaké příklady úplného odevzdání se Kristu uvádí apoštol Pavel? Filip 2,17.19–22.25–30

Pavel a jeho spolupracovníci byli „světlem světa“. Byli ochotni riskovat své životy, aby hlásali Pána Ježíše. Jejich odevzdanost Ježíši Kristu se projevila láskou k ztraceným — takový příklad chtěl představit Pavel církvi ve Filipech.

Spoléhání se na vnější věci (Filip 3,1–6)

1. Proč se apoštol Pavel opakovaně zmiňuje o své radosti a vyzývá své spoluvěřící, aby se radovali? Filip 3,1 Najdi další důvody k radosti, které apoštol uvádí ve svém listu.

2. Před kým se měli mít Filipští na pozoru? Proč? Filip 3,2,3

Ti, které Pavel označuje jako „špatné učitele“, byli židokřesťané, kteří učili, že se křesťané z pohanů musí nechat obřezat, pokud mají být spaseni. Listy Římanům a Galatským poskytují dostatečnou odpověď na toto učení. Přestože je poslušnost deseti Božím příkázáním podstatným svědectvím o spasení z milosti, člověk se nestane spravedlivým před Bohem tím, že se bude snažit zachovávat zákon (Gal 2,16). Mimoto, Kristus (Mesiáš) už přišel a ceremoniální příkazy, které na něho poukazovaly, už nejsou závazné. (Viz Efez 2,13–16.)

3. Na co se spoléhal Pavel před tím, než se stal křesťanem? Filip 3,4–6

Apoštol Pavel byl pravým člověkem, který mohl odpovědět židokřesťanům. Nejenže přijal Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána, ale mohl se i chlubit tím — kdyby chtěl —, že konal vše, co judaizující křesťané považovali za nezbytné pro spasení.

Pavel jim jasně ukazuje, že nepochopili skutečný význam obřízky: spasení záleží na osobním vztahu člověka s Bohem a tento vztah vede k skutečné svobodě — svobodě od „skutků těla“ (Gal 5,19), k svobodě od „otrockého jha“ (Gal 5,1). „V Kristu“ nedosahujeme spásy tím, že navenek plníme jakýkoli zákon, ceremoniální nebo morální.

Legalismus (zákonictví) je v podstatě jakýkoliv způsob náboženského jednání nebo myšlení, kterým se člověk snaží získat nebo udržet Boží přízeň a vlastní spásu prostřednictvím svého chování. Náboženské obřadnictví nebo jakékoli učení o spáse, které odmítá Kristovo smíření na kříži a příkaz „budte i vy svatí v celém způsobu života“ (1 Petr 1,15), se snaží získat nebesa, aniž by dovolilo Ježíši Kristu skutečně zachránit jeho lid. Musíme dovolit Kristu, aby vládl v našem srdci, a musíme dovolit zákonu, aby nám ukázal na Krista.

Dva životní postoje (Filip 3,7–9)

- 1. Proč bylo nutné, aby apoštol Pavel utrpěl „ztrátu všeho“ (Filip 3,7.8)? Srovnej s Mat 19,16–22.**

Porovnání Pavlova života před jeho obrácením a života bohatého mládence nám ukáže zajímavé skutečnosti. Oba dva si mysleli, že vnější zachovávání zákona je prostředkem jejich spásy. Pán Ježíš požádal bohatého mládence, aby se vzdal celého svého bohatství a stal se jedním z jeho učedníků. Stejně tak i žádal po Pavlovi, aby se vzdal slávy, cti a bohatství a stal se apoštolem, který půjde k pohanům. Bohatý mládenec odmítl; Pavel poslechl. Bohatý mládenec odmítl spasení z milosti, zatímco Pavel je přijal. Pán Ježíš nás žádá, abychom se vzdali pouze těch vztahů a výhod, které brání našemu spasení a které ohrožují dílo, ke kterému nás Kristus volá.

- 2. Jaké dva způsoby hledání spásy představuje apoštol Pavel? Filip 3,9 (Srovnej s Řím 9,30–10,4.)**

Slovem „spravedlnost“ míní apoštol Pavel jak „ospravedlnění“, tak i „posvěcení“. Nikdo asi neusiloval o spravedlnost více než farizeus Saul či křesťan Pavel. Apoštol Pavel však zjistil, že sama upřímnost nestačí.

Slova „vlastní spravedlnost, která je ze zákona“ (Filip 3,9) označují Saulův pokus získat spravedlnost od Boha na základě své poslušnosti Božího zákona. Toho však nedosáhl, stejně jako toho nedosáhli ani příslušníci jeho národa: „Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl“ (Řím 9,31). Křesťané z pohanů našli spravedlnost, protože ji hledali vírou v Krista. Kristova spravedlnost jim byla připočtena a udělena Duchem svatým.

„Bůh nás nenechal v chybách a vadách naší povahy, nebo v tom, abychom mu co nejlépe sloužili ve zkaženosti naší hříšné přirozenosti. Učinil opatření, abychom mohli být dokonalí v jeho Synu, abychom neměli svou vlastní spravedlnost, ale spravedlnost Kristovu.“ (RH z 18.3.1902, EGW)

To nejdůležitější v životě (Filip 3,10.11)

1. Co bylo v Pavlově životě nejdůležitější? Filip 3,10 (první část)

Před tím, než se stal křesťanem, věděl Pavel mnoho o Bohu. Ale jednalo se hlavně o rozumové poznání, o teologické chápání Boha. Po svém obrácení poznal Boha skrze Ježíše — to bylo osobní poznání.

„Pavel se nechtěl pouze seznámit s mocí, která uskutečnila Kristovo vzkříšení; toužil po tom, aby ona moc také působila v jeho životě. Aby se jeho přání mohlo splnit, věděl, že bude muset žít takový život jako Kristus. Proto vyjadřuje stejnou touhu mít ve svém životě tutéž moc, která vítězí nad hříchem, jakou měl Kristus ve svém životě... Stejná moc, která vzkřísila Ježíše z mrtvých, je potřeba ke vzkříšení hříšníka, který je mrtvý ve svých hříších, a k jeho obnově k Božímu obrazu.“ (7 BC 168)

2. Proč si apoštol Pavel přál mít účast na Kristově utrpení? Filip 3,10.11

Upřímní a ryzí křesťané všech dob zjišťují, že hluboké přátelství s Ježíšem Kristem dává člověku sílu k vítězství nad hříšnými sklony. V takovém přátelství si také uvědomujeme, že následování Krista vede i do utrpení pro Krista. „A všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování“ (2 Tím 3,12). Pán Ježíš nám celým svým životem — od dětství až ke Golgotě — ukázal cenu pravdy. Apoštol Pavel také prožil onu radost, která vyplývá ze sebezapření, a pokoj, který vyvažuje utrpení pro pravdu a spravedlnost.

3. Už tě někdo pronásledoval kvůli tvé víře? Jak jsi v takovém případě jednal? Jakým způsobem bychom měli odpovídat na nepřátelství a pronásledování kvůli naší víře?

Doporučené studium

V následujících textech si prostuduj tematiku „spravedlnosti z Boha založené na víře“ (Filip 3,9): Řím 3,20–31; Gal 2,16–3,14.

V knize Cesta ke Kristu si prostuduj část kapitoly „Růst v Kristu“ (str. 47–52) a v knize Kristova podobenství kapitolu „Dva modlitebníci“ (str. 85–93).

„Přestoupili jsme zákon Boží, a tak skutky zákona nemůže být ospravedlněn žádný člověk. I to nejlepší úsilí, které člověk může vyvinout ve své síle, nemůže dostat svatému a spravedlivému zákonu, který byl přestoupen; ale skrze víru v Krista se smí člověk spolehnout na zcela dostačující spravedlnost Syna Božího. Kristus splnil požadavky zákona ve své lidské přirozenosti. Nesl prokletí zákona, jež je určeno hříšníkovi, vykonal smíření pro hříšníka, aby každý kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Ryzí víra si přivlastňuje Kristovu spravedlnost a z hříšníka se stává vítěz spolu s Kristem; neboť se stává účastným božské přirozenosti, a tak je božské spojeno s lidským.“ (1 SM 363.364)

Diskuzní otázky

1. Kdy můžeme úsilí o „bezúhonnost a „ryzost“ (Filip 2,15) považovat za zákonictví a kdy ne?
2. Proč nelze považovat pravé zachovávání soboty za „spravedlnost podle zákona“ (Filip 3,6)? Jaký je vztah mezi zachováváním soboty a spravedlností, která je z víry v Krista?
3. Tvůj přítel má pocit, že stát se křesťanem stojí příliš mnoho. Není schopen následovat příklad apoštola Pavla, který „všecko ostatní odepsal“ (Filip 3,8). Jak bys mu pomohl, co bys mu odpověděl?

Shrnutí

Bůh působí v nás, a proto jsme schopni žít bezúhonně a „svítit jako hvězdy, které osvěćují svět“ (Filip 2,15). Odvrátíme-li se od zákonických snah dosáhnout spásy ve vlastní síle a budeme-li plně spoléhat na „spravedlnost z Boha založenou na víře“ (Filip 3,9), pak nás Ježíš Kristus ve své síle povede k vítěznému životu.

Cíl duchovního růstu

Filip 3, 12–21

Základní text

„Nemyslí, že bych byl již u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, tak jako mne se zmocnil Kristus Ježíš.“ (Filip 3,12)

Základní myšlenka

Křesťané, kteří mají jistotu spásy v Ježíši Kristu, touží po tom, aby dosáhli cíle úplného duchovního vítězství. Těší se nadějí na nesmrtelnost, kterou obdrží při druhém příchodu Pána Ježíše.

Minulý týden jsme hovořili o tom, že apoštol Pavel představuje světu Pána Ježíše jako odpověď na veškeré úsilí o spravedlnost před Bohem. Opuštění, moc, duchovní vítězství — toto vše je možné prožívat na základě osobního vztahu s Pánem Ježíšem. Tomuto vztahu říkáme víra.

Dnešní týden se budeme zabývat dalšími Pavlovými slovy. Apoštol hovoří o tom, že dosud nepoznal vše, co lze poznat o Pánu Ježíši; ani dosud nedosáhl plnosti křesťanského života, ke které ho Pán Ježíš chce dovést. Apoštol si uvědomuje, že je nutné, aby on i jeho spoluvěřící udržovali jejich stávající vztah s Pánem Ježíšem. Ovšem v křesťanském životě jde o mnohem víc než jen o dobrý začátek. Pavel ví o vysokém cíli svého života i ostatních spoluvěřících. Na jedné straně věří, že Boží moc může ochránit člověka před hříchem, na druhé straně však ví, že křesťan není omezen ve svém růstu v milosti a poznání Boha.

Nejsem dosud u cíle (Filip 3,12)

1. K jakému cíli usilovně směřoval apoštol Pavel? Filip 3,12

„dokonalost“

Verš 12 navazuje na verše 10 a 11. Apoštol dosud dokonale nepoznal Ježíše Krista a moc jeho vzkříšení. Pavel očekával, že bude vydán na smrt, podobnou Kristově smrti (Filip 3,10), a vzkříšen z mrtvých, podobně jako Ježíš Kristus. Tohoto cíle však ještě nedosáhl, ani nebyl dosud duchovně dokonalý (verš 12). Prožíval však neustálé posvěcení a doufal, že obdrží odměnu, ke které ho povolal Pán Ježíš — věčnou záchranu.

2. Jestliže apoštol Pavel nebyl dosud dokonalý (Filip 3,12), jak mohl napsat „Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my“ (verš 15)? Srovnej s 1 Jan 2,5; 4,12; Kol 2,10.

Verš Filip 3,12 používá řecké sloveso, které znamená „dokonat, přivést ke konci, dokončit, dosáhnout“. Verš 15 používá přídavné jméno, které je odvozené z tohoto slovesa a znamená „dokonalý, přiveden ke konci nebo k cíli, zralý, plně rozvinut“. Zločinec na kříži, který vírou přijal Kristovu spravedlnost, byl učiněn dokonalým v Kristu — byl způsobilý pro nebesa ve smyslu, v jakém hovoří i verš Filip 3,15. Kdyby onen zločinec žil dál a věřil, byl by postupně přiveden k duchovní dokonalosti, o které se Pavel zmiňuje ve Filip 3,12.

3. Prostuduj si následující texty, ve kterých se nachází řecké sloveso „přivést k dokonalosti“ nebo přídavné jméno „dokonalý“. Povšimni si, o čem verše hovoří. 2 Kor 12,9; Zld 5,14; 10,14; Jak 1,4

Dokonalost v Kristu neznamena, že není třeba stále duchovně růst. I když v tomto okamžiku můžeme v Kristu prožívat vítězství nad hříchem, stále je před námi zkušenost, kdy budeme prožívat trvalé vítězství.

Konám jen to jediné (Filip 3,13)

1. Jestliže jsme přijali Kristovu zachraňující milost, jaký postoj bychom měli zaujmout ke svým minulým hříchům a pádům? Filip 3,13

"upřen k tomu, co je před námi"

Apoštol Pavel musel zapomenout na mnohé, čeho se dopustil před tím, než se stal křesťanem. Když nám Pán Ježíš odpouští hříchy, úplně odstraňuje naši vinu. Proto se můžeme radovat spolu s Pavlem a zapomenout na to, co je za námi. Pak také v pokoji a s plným zaujetím můžeme běžet k cíli, abychom získali nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši.

„Duše by měla promlouvat jazykem radosti a vděčnosti. Jestliže jsou v našem životě temné kapitoly, nepřipomínejme si je tím, že o nich budeme hovořit. Zapomeňme na to, co je za námi, a usilujme o to, co je před námi. Pěstujte pouze ty myšlenky a pocity, které vzbuzují vděčnost a chválu. Jestliže jste udělali chybu, zapomeňte na to a přemýšlejte pouze o velkém milosrdenství, laskavosti a nepopsatelné lásce Ježíše.“ (ST z 27.9.1883, EGW)

2. Jak usilovně bychom měli spěť k cíli, ke kterému nás povolal Pán Ježíš? Filip 3,13

Slovní spojení „upřen k tomu“ je překladem řeckého slova, které popisuje **usilovný zápas** sportovce o dosažení cíle. „Člověk má spolupracovat s Bohem a zapojit všechny své schopnosti, které mu Bůh dal. Musí znát správné stravovací návyky i správné zvyky, pokud jde o způsob života. Boží vůlí je, aby lidé v každém ohledu jednali jako rozumné a odpovědné bytosti... Ať nikdo netvrdí, že člověk nemusí dělat nic nebo jen málo pro to, aby zvítězil: neboť Bůh nekoná pro člověka nic bez jeho spolupráce.“ (1 SM 380)

Křesťané jsou velmi nešťastní, řídí-li se částečně Biblí a částečně podle světa. Jestliže jsme Bohu neodevzdali celý svůj život, je otázka, zda jsme mu vůbec něco ze svého života odevzdali — není-li Pánem celého našeho života, není vůbec naším Pánem. Jestliže se zcela nepoddáme Boží vůli ve všem, co jsme dosud poznali, pak zhoubné sobectví zatemní světlo Boží pravdy.

Naše vznešené povolání (Filip 3,14)

1. Co bylo Pavlovou největší pohnutkou, aby — přes mnohé těžkosti a nepřátelství — vytrval ve svém úsilí? Filip 3,14

nebeská cena = povolání v JK

Spasení je od počátku až do konce bludem a ti, kdo je přijímají, usilovně běží k cíli s radostnou důvěrou v Ježíšovo odpustění a moc.

V celém svém životě — od zkušenosti na cestě do Damašku, přes římské vězení až po svoji popravu — se apoštol Pavel nestavěl „proti nebeskému vidění“ (Skut 26,19). Jeho „cílem“ byl vždy Ježíš Kristus a služba jemu. Na konci svého života mohl Pavel prohlásit: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval“ (2 Tim 4,7), „všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé“ (1 Kor 9,22).

Slovo „cíl“ klade důraz na objekt Pavlova úsilí — úsilí stát se v moci Ducha svatého podobný Ježíši Kristu; slovo „cena“ se zaměřuje na duchovní odměnu — dary pro ty, kdo se upínají pouze k Bohu.

2. Jak list Židům rozšiřuje myšlenky, které vyjádřil Pavel v listě Filipským? Žid 12,1.2

„Vytrvale běžme běh o závod... mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti“ (Žid 12,1.2 Petrů). V Ježíši Kristu přebývala „plnost božství“ (Kol 1,19; 2,9), on je tím, kdo „vede naši víru od počátku až do konce“ (Žid 12,2). Pán Ježíš nám zjevil Boží povahu a současně ukázal, jaký může člověk být, když se plně spolehne na Boha a jeho moc. Apoštol Pavel věděl, že jedině Pán Ježíš dává životu smysl a cíl.

„On sám byl ztělesněným ideálem. Kristus přišel na svět, aby zjevil tento ideál jako jediný pravý cíl všeho snažení; aby ukázal, čím se může stát každá lidská bytost; čím se stanou všichni ti, kteří jej přijímají a na jejichž lidskou podstatu působí božství. Přišel, aby ukázal, jak mají být lidé vychováváni, aby na zemi uskutečňovali zásady Boží, jak se sluší na Boží děti, a žili životem nebes.“ (Vý 57.58)

3. Je člověk, který má „pohled upřený na Ježíše“ a který plní jeho příkazy, zákonickým člověkem? Vysvětlí.

Životní vzory (Filip 3,17–19)

"Hleďte na ty, kdo žijí f
učete se přitom."

1. Jak apoštol Pavel hodnotil osobní vliv člověka? Filip 3,17

Apoštol Pavel nestavěl na odív vypočítavou pokoru. Byl upřímným křesťanem a nehledal obdiv druhých tím, že by o sobě prohlašoval, jak je ubohý. Znal pokoj a sílu, která plyne z každodenního obecenství s Ježíšem Kristem. Jeho posluchači dobře věděli, odkud bere svou sílu a lásku. Křesťanům do Korintu napsal: „Jedněte podle mého příkladu, jako já jedním podle příkladu Kristova“ (1 Kor 11,1). Tesalonickým napsal: „A vy jste jednali jako my... tak jste se stali příkladem všem věřícím v Makedonii“ (1 Tes 1,6.7).

Vliv evangelia velmi vzroste, když je jeho síla a naděje dosvědčena osobním životem věřícího. Když je poselství radosti, naděje a lásky doprovázeno svědectvím křesťanského života, plného pokoje, statečnosti a lásky, nevěřící lidé jsou přitahováni ke Kristu. Evangelijní výzvu ke svědecké službě splní křesťané tím, že budou prakticky prožívat to, co hlásají.

„Pavla obklopovala atmosféra nebes. Všichni, kdo ho doprovázeli, cítili vliv jeho spojení s Kristem. Jeho život dosvědčoval pravdu, kterou hlásal, a to dávalo jeho kázání přesvědčující moc. V tom spočívá moc pravdy. Přirozený, nevědomý vliv svatého života je tím nejpřesvědčivějším kázáním, které může být proneseno ve prospěch křesťanství. Důkaz, i když je nevyvratitelný, může vyvolat jen odpor; zbožný příklad však má moc, které nelze zcela odolat.“ (GW 59)

2. Co přimělo apoštola Pavla k lítosti a pláči? Filip 3,18.19

Verše 18 a 19 představují ostrý protiklad k předcházejícím veršům. Nepřátelé Ježíše Krista, místo aby vyvyšovali jeho kříž, vyvyšují svůj hanebný způsob života. Místo aby vyvyšovali Ježíše Krista jako zdroj své jediné naděje, zbožňují své touhy. Místo aby svou mysl zaměřili k nebeskému cíli, smýšlejí tyto nepřátelé přizemně. Není divu, že apoštol pociťoval takový smutek!

3. Modlíme se v slzách za své blízké, kteří dosud nepřijali nebo opustili Krista? Co můžeme dělat pro své přátele, kteří neznají Pána Ježíše?

Očekáváme Spasitele (Filip 3,20.21)

1. Kterou událost očekával apoštol Pavel? Jaký vliv mělo toto očekávání na jeho život? Filip 3,20.21

*2. IHS
vzkříšení, pro nás*

Křesťané nejsou lhostejní k Ježíšovu volání. Stejně jako apoštol Pavel, i oni si uvědomují, že Pán Ježíš je cílem života, jedinou odměnou, která má z hlediska budoucnosti hodnotu.

Co se stane s křesťany při Kristově návratu? V každém ohledu toho bude jistě mnoho. Pán Ježíš promění jejich těla a oni obdrží tělo, jaké má on! Křesťané se mohou těšit na okamžik, kdy se toto nádherné zaslíbení splní a oni obdrží „nepomíjitelné tělo“ (1 Kor 15,42–49) — takové, které má Pán Ježíš od svého vzkříšení. Budou schopni cestovat vesmírem, nikdy nepocítí stáří nebo nemoc.

2. Jaký bude duchovní stav těch, kteří budou vítat Pána Ježíše při jeho druhém příchodu? Srovnej Zj 7,1–3 s 14,1.5.

Je jedna věc, kterou pro nás Pán Ježíš nemůže udělat, když se vrátí; v onom okamžiku nám nemůže dát svatou povahu. Naše povaha musí být proměněna před naší smrtí nebo — pokud jde o poslední generaci křesťanů — před tím, než přijde Ježíš Kristus. Čekat na to, že se naše povaha změní po smrti nebo po nanebevzetí, je jedním ze satanových svodů.

„Při svém příchodu nás již [Ježíš] nebude očišťovat od našich hříchů, odstraňovat porušenost nebo sklony naší povahy. Jestliže se má [toto dílo] vztahovat na nás, pak tato činnost musí být dokončena ještě před jeho příchodem. Až Pán přijde, svatí zůstanou svatými... a hříšní zůstanou hříšnými navždy. Potom už nic nesmyje jejich hříchy a neudělí jim svatou povahu. Potom už Orodovník nebude usilovat o přímlyvy a neodstraní jejich hříšnost a porušenost. Toto vše má být vykonáno v těchto hodinách času milosti. Nyní má být tato činnost dokončena pro nás.“ (2 T 355)

3. Kdybys měl napsat závěrečnou výzvu k Pavlovi kázání z listu Filipským 3. kapitoly, co bys napsal?

Doporučené studium

Text Filip 3,12–15 zdůrazňuje Pavlovo rozhodnutí usilovat o křesťanskou dokonalost. Srovnej tento text s jinými místy v Bibli, která představují stejný cíl: 1 Moj 17,1; 5 Moj 18,13; 1 Král 8,61; Žalm 119,1.

V knize Kristova podobenství si prostuduj kapitoly „Jiné dary“ (str. 192–195) a „Vstříc ženichovi“ (str. 242–250) a v knize Touha věků část kapitoly „Vaše srdce ať se nechvěje“ (str. 468–474).

Hovoříme-li o biblickém pohledu na dokonalost, je zapotřebí zdůraznit rozdíl mezi nedokonalostí a hříchem. Každý hřích je nedokonalostí, ale ne každá nedokonalost je hříchem. Bůh nepovažoval nedokonalé jednání Židů za hřích, dokud jim Pán Ježíš nedal větší světlo. (Viz Jan 15,22.24.) Dokonalost znamená v Bibli život vedený v tak úzkém společenství s Ježíšem Kristem, že věřící už nečiní hřích. Protože však tentýž věřící má nedokonalou mysl i tělo, jeho činy jsou vždy nedokonalé — až do toho okamžiku, kdy „pomíjitelné“ obleče „nepomíjitelnost“ a „smrtné“ obleče „nesmrtelnost“ (1 Kor 15,53).

Ti, kdo odmítají učení, že lze v tomto životě dosáhnout dokonalosti (perfekcionismus), se snaží zabránit starému bludu „svatého těla“, kdy někteří věřili, že již nejsou pokoušeni ke zlému, dokonce ani zevnitř, a proto nemohou už hřešit. Křesťan se má postavit proti takto pojmánému perfekcionismu.

Ti, kdo představují biblické učení o dokonalosti, naopak neucí, že Bůh očekává od věřícího stav lidské dokonalosti a tedy i žádnou potřebu růstu v tomto životě. Dokonalost popisují jako záležitost morálky (KP 193); nejjednodušším popisem dokonalosti může být láska a čistý úmysl (Řím 13,10; Mat 22,37–40). V Kristu lze zvítězit nad hříchem, přesto však pokušení k hříchu a potřeba duchovního růstu zůstávají.

Shrnutí

Apoštol Pavel hovoří k věřícím o své radosti z přítomné dokonalosti v Kristu, přesto však ukazuje na to, že je pevně odhodlán usilovat o konečnou duchovní dokonalost. Ti, kdo napodobují Kristův příklad, budou při druhém příchodu Pána Ježíše oslaveni.

Ježíš naplňuje všechny naše potřeby

Filip 4,1–23

Základní text

„Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ (Filip 4,13)

Základní myšlenka

Jestliže od Pána Ježíše bereme sílu ke konání jeho vůle, jestliže naše mysl uvažuje jen o tom, co je čisté a krásné, pak máme důvod se stále radovat a můžeme prožívat jednotu; pak jsme také ve sborovém společenství vůči sobě ohleduplní.

Pán Ježíš dokáže mnohem víc než jen uchránit nás před pádem; v Kristu můžeme vykonat všechny věci, protože on nám dává sílu.

To však neznamena, že křesťané nehřeší, nemají své pády a chvíle pochybností. Pochybnosti, úzkost, hněv, netrpělivost, zaměření se na sebe, nečistota, lenost atd. — všechny tyto věci se přihodí věřícímu, který zapomene, že jeho síla spočívá v Pánu a ne v něm samotném. Jestliže porozumíme úloze Ducha svatého v životě věřícího, pak také porozumíme Pavlovu výroku: „Všecko mohu.“

„Je to Duch, který tomu, co vykonal Vykupitel světa, dává účinnost. Je to Duch, který očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božství. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony k zlému a aby své církvi vtiskl svou povahu.“ (TV 671)

Stůjte pevně v Pánu (Filip 4,1–3)

1. Za jakých podmínek budeme schopni „stát pevně v Pánu“ (Filip 4,1)? Efez 3,16.17

Na závěr listu vyjadřuje apoštol Pavel svou lásku k Filipským a zájem o ně. Upřímně se zajímá o duchovní život svých spoluvěřících. Oni jsou jeho vítěznou korunou před Pánem. Stejný tón zaznívá i v 1. listu Tesalonickým: „Vždyť kdo je naše naděje, radost a vavřín chlouby před naším Pánem Ježíšem Kristem při jeho příchodu, ne-li právě vy? Ano, vy jste naše sláva a radost“ (1 Tes 2,19.20).

Apoštol touží po tom, aby se jeho děti ve víře stále spoléhaly na Pána. Tak mohou přijímat sílu k životu podle zásad evangelia, jak je tomu učil Pavel. Pak se také na nich splní zaslíbení Filip 3,20.21.

2. Kdy je možné, aby křesťané byli „zajedno“ (Filip 4,2)? Efez 4,3; Jan 17,21–23

Nevíme, co rozdělovalo Euodii a Syntyché. Apoštol Pavel si však byl jist, že s pomocí nejmenovaného křesťana (verš 3) budou moci být zajedno „v Pánu“ (verš 2). Doufal, že jejich odevzdanost Pánu je pozvedne nad to, co je rozdělovalo.

„Tajemství jednoty můžeme nalézt v rovnosti věřících v Kristu. Veškeré rozdělení, neshody a rozdíly jsou způsobeny oddělením se od Krista. Ježíš Kristus je středem, ke kterému by měli být všichni přitahováni; neboť, čím více se blížíme středu, tím blíže budeme jeden druhému v pocitech, náklonnosti, lásce, a tak porosteme v Kristovu povahu a obraz.“ (1 SM 259)

3. Za jakých podmínek jsou naše jména zapsána v knize života? Žid 12,23

Za jakých podmínek jsou naše jména vymazána z knihy života? 2 Moj 32,33; Zj 3,5

Co můžeme dělat pro to, aby naše jména zůstala v knize života? Zj 19,7.8

Netrapte se žádnou starostí (Filip 4,4–7)

1. Které dva výrazy zřejmě nejlépe vystihují ducha a povahu apoštola Pavla ve chvílích, kdy čelil životní nejistotě? Filip 4,4,6

List Filipským je prostoupen radostí v Pánu. Musíme si však uvědomit, že apoštol tento dopis napsal ve vězení. Co je to radost? Je to jen pocit, který prožívá každý šťastný člověk? Nebo je radost přirozeným důsledkem opravdového křesťanského života?

Mnozí lidé mají za to, že nejlepší způsob vyrovnání se s těžkostmi je zatnout zuby. Připadá jim nesmyslné radovat se za všech okolností. Apoštol Pavel však tvrdí, že okolnosti nás nemusí sklíčit nebo oslabit naši radost.

„Okolnosti mají jen málo do činění se zkušeností nitra. Duch, kterého pěstujeme, dává výraz našim činům. Nelze přivést člověka, který prožívá pokoj s Bohem a svými bližními, do stavu, kdy se bude cítit zbědovaně. V jeho srdci nebude závist; zlé pochybnosti v něm nenaleznou místo; v jeho srdci nemůže být nenávist. Srdce, které je v souladu s Bohem, je pozvednuto nad nepříjemnosti a zkoušky tohoto života. Ale srdce, kde není Kristův pokoj, toto neprožívá; je nešťastné, plné nespokojenosti; takový člověk vidí chyby na všem a způsobil by rozladění i té nejlepší hudby nebes.“ (5 T 488)

I v těch nejtěžších situacích můžeme prožívat pokoj, jestliže svou úzkost složíme u Ježíše a plně mu důvěřujeme.

2. Jakého ducha by měli křesťané projevovat? Filip 4,5

Je možné, že apoštol Pavel poukazuje na tehdejší problémy mladých sborů: spory a soutěžení o „pocty“ za to, že konají Kristovo dílo. Je však něco příjemnější a milejší než pokorný, shovívavý a vlídný člověk doma, na pracovišti nebo ve sboru?

3. Jsi ochoten se podřídit, když se spor netýká zásad? Chováš se vůči druhým jemně a citlivě, i když se spor týká zásadních věcí?

Čiňte to, co jste se naučili (Filip 4,8.9)

1. Čím se má křesťan ve své mysli zabývat? Filip 4,8

Apoštol Pavel popisuje osm oblastí, kterými bychom se měli zabývat a o nich přemýšlet. Jedná se o to, co je:

„pravdivé“ — zde začíná křesťanský růst; jestliže člověk není v souladu s vesmírným řádem, jestliže pěstuje něco, co není v souladu s Bohem, jeho duchovní růst v Kristu je ohrožen;

„čestné“ (vznešené) — v životě křesťana jsou důležité jeho pohnutky; někdy také nedoceňujeme vliv křesťanského života na naše okolí; věřící má čestně reprezentovat svého Pána;

„spravedlivé“ — křesťané by si ve všech situacích měli klást otázku, zda je jejich rozhodnutí v souladu s Boží vůlí a jeho zákonem;

„čisté“ — zde se nejedná jen o čistotu v sexuální oblasti, ale i o čisté úmysly, zbavené všech nesvatých tužeb a žádostí;

„hodné lásky“ — řecké slovo takto překládané se vyskytuje v Novém zákoně pouze na tomto místě; máme hledat to, co je milé;

„co má dobrou pověst“ — apoštol napsal Tesalonickým: „Zlého se chraňte v každé podobě“ (1 Tes 5,22); na křesťanech leží velká odpovědnost za to, aby nepoškodili pověst evangelia;

„co se považuje za ctnost“ — apoštol klade důraz na vysokou úroveň morálky; všechny předchozí charakteristiky křesťanského života mají smysl jedině tehdy, když se stanou součástí našeho úsilí o splnění Božího povolání;

„co sklízí pochvalu“ — hledej v lidech to nejlepší, co v nich je, a snaž se jim nabídnout kladné povzbuzení a posílení.

„Máme neustále bojovat proti pokušení, které zasahuje naši mysl nebo jednání. Naše nitro má být chráněno před poskvrnou, a to skrze víru v toho, který má moc nás uchránit před pádem.“ (3 BC 1145, EGW)

2. Jak apoštol Pavel propojuje poznání s každodenním životem? Filip 4,9

Křesťanství nemá být jen dalším ze světových náboženství, které má sice zajímavé učení, ale nezmění život svých stoupenců a ponechá je v sobectví, žádostech a nevráživosti. Přemýšlení a teologické znalosti mají sloužit křesťanům k tomu, aby uvedli učení Pána Ježíše do svého života a odráželi jeho povahu. Právě křesťané nejdříve naslouchají a pak činí.

Všecko mohu v Kristu (Filip 4,10–13)

Stálá a vděčná závislost na Kristu je základem živé křesťanské zkušenosti a svědectví. Když se Robert Morrison, první křesťanský misionář v Číně, vylodil v jednom čínském přístavu, kapitán mu tehdy s úsměškem řekl: „Tak vy si myslíte, že uděláte na Čínu dojem?“ Morrison pokojně odpověděl: „Ne, pane, věřím, že tak učini Bůh.“

1. Jak apoštol Pavel jednal za všech životních okolností? Filip 4,11.12

Společenství s Pánem Ježíšem dávalo Pavlovi sílu k překonání různých životních okolností. Byl pokorný v dostatku a silný, když trpěl nouzí — uměl být pokojný i za těchto podmínek. Pán Ježíš byl zdrojem Pavlovy síly (1 Tim 1,12).

2. Proč byla v životě apoštola Pavla stále přítomna radost, odvaha a křesťanská jistota? Filip 4,13

Tento verš byl vždy velkým povzbuzením pro křesťany. Avšak pro mnohé z nich se stal pouze zaslíbením, které neprožili; nikdy nepochopili, co tento verš znamená pro jejich život. Bůh touží, aby se jeho děti odvrátily od hříchu a radostně se podřídily jeho vůli — vše je možné v síle Ducha svatého.

Apoštol tato slova nepsal z nějakého středomořského letoviska, ale z římského vězení. Z hlediska světa měl všechny důvody, aby ztratil odvahu a pokoj.

„Nebeské bytosti spolupracují s každým člověkem, jenž pevnou vírou usiluje o dokonalost povahy, která se projeví bohu libým jednáním, Každému, kdo o ni bojuje, Kristus říká: Jsem po tvé pravici, abych ti pomáhal.

Když vůle člověka spolupracuje s Boží vůlí, stává se nepřemožitelnou. Všechno, co od nás Pán Bůh požaduje, můžeme splnit v jeho síle. Všechny Boží příkazy zároveň obsahují sílu k jejich vykonání.“ (KP 195)

3. Jestliže můžeme konat vše v moci Ježíše Krista, proč existují některé cíle — týkající se např. vzdělání, práce, výdělků —, které nemůžeme dosáhnout?

Bůh dá vše, co potřebujeme (Filip 4,14–23)

1. Proč byl apoštol Pavel vděčný za štědrost Filipských? Filip 4,14–18

Pavel byl vděčný za finanční pomoc, kterou filipští křesťané věrně poskytovali na dílo evangelia a na pokrytí jeho osobních potřeb. Apoštol měl však ještě jeden — hlubší — důvod pro svou vděčnost. Jejich dar byl jako investice, která se připisuje k jejich dobru, investice, která se jim bohatě vrátí i s úroky. Správné dávání vždy obohacuje dárce: „Duše štedrá bude nasycena tukem“ (Přísl 11,25); „Hospodinu půjčuje, kdo se nad nemajetným smilovává“ (Přísl 19,17); „blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mat 5,7); „radostného dárce miluje Bůh“ (2 Kor 9,7).

2. Jakou jistotu — která jim pomůže pozvednout se nad těžkosti života a zůstat radostnými a věrnými křesťany — mohou mít Filipští? Filip 4,19

Apoštol Pavel poznal, že Bůh je skutečně takový, jak o něm píše Starý zákon. (Viz Žalm 18,36; 31,20; Iz 40,11; Mal 3,10.) Pavel poznal Ježíše Krista jako svého osobního Zachránce z hříchu, obav i nedostatku.

„Jestliže lidé milují a poslouchají Boha a konají svou povinnost, Bůh naplňuje všechny jejich potřeby. I když možná vyděláváš své živobytí v potu tváře, musíš důvěřovat Bohu; on ve své prozívatelnosti bude ze dne na den naplňovat tvé potřeby.“ (RH z 18.9.1888, EGW)

Křesťané, kteří touží přinést povzbuzení a naději těm, kdo chybuji nebo nevěří v Boha, mohou mít jistotu, že jim Bůh dá pravá slova v pravý čas. (Viz KP 84.)

3. Jakou odpovědnost mají křesťané v tom, aby naplnili potřeby svých rodin, své osobní potřeby a potřeby svých bližních? Je to nedostatek víry v Boží zaslíbení, pracujeme-li pilně a pečujeme-li o tyto potřeby?

Doporučené studium

Prostuduj si následující verše, které se týkají Boží péče o naše duchovní potřeby: Žalm 36,8–10; Jan 10,10; 2 Kor 9,8; Efez 3,20.

V knize Cesta ke Kristu si prostuduj kapitolu „Radost v Pánu“ (str. 78–86); máš-li možnost, prostuduj si v knize Služba zdraví (Ve šlépějích Velkého Lékaře) kapitolu „Uzdravení mysli“ (MH 246–257).

„Už zde na zemi mohou mít křesťané radost ze společenství s Kristem; mohou se hřát v světle jeho lásky, mohou nacházet stálou útěchu z jeho přítomnosti. Každý krok v životě nás může přiblížit Ježíši, může nám přinést hlubší prožitek lásky Boží a může nás přivést o krok blíže k blaženému domovu pokoje. Nepřestávejme proto věřit, nýbrž mějme silnou víru, silnější než kdy předtím.“ (CK 85)

Diskuzní otázky

- 1.** Jaký vliv na tvůj tělesný a duševní stav má radost a chválení Boha? Jaký dopad má na tebe stísněnost a úzkost?
- 2.** Jak můžeme spolupracovat s Bohem, abychom měli stále zaměřenou mysl na to, co je čisté a krásné?
- 3.** Pomohl jsi někomu, kdo měl finanční potíže? Jaké požehnání ti tvoje štědrost přinesla?

Shrnutí

Bereme-li od Pána Ježíše sílu ke konání jeho vůle, prožíváme-li jednotu v Kristu a chválíme-li Pána z hloubi našeho nitra, pak také prožíváme skutečnou radost. Zabývá-li se naše mysl tím, co je dobré a čisté, důvěřuje-li Bohu a jeho moci, pak můžeme stále prožívat Ježíšův pokoj a těšit se z jeho přítomnosti. Štědrost vůči druhým — to je odpověď na Boží nekonečnou lásku k nám.

Ježíš Kristus — Smírce vesmíru

Kol 1,1–20

Základní text

„Plnost sama se rozhodla v něm přebývat.“ (Kol 1,19)

Základní myšlenka

Ježíš Kristus, „plnost Boží“, je naším Stvořitelem a Vykupitelem. On udržuje vesmír a svou obětí smírjuje navěky věřící hříšníky se sebou.

„Bylo mi ukázáno, že první a druhá kapitola listu Koloským jsou vyjádřením toho, jaké by měly být naše sbory ve všech částech světa.“ (7 BC 906, EGW)

Apoštol Pavel píše koloským křesťanům ze čtyř hlavních důvodů:

1. Chce, aby svou pozornost zaměřili na Ježíše Krista jako na samotný obraz neviditelného Boha, Stvořitele, Vykupitele, Smírce a Hlavu církve. (Viz Kol 1,13–18.)
2. Varuje je, aby opět neupadli do svého starého a hříšného způsobu života; varuje je před učením, které znevažuje Krista a neuznává ho jako jediné řešení otázky hříchu. (Viz Kol 1,21.23; 2,8; 3,5–7.)
3. Zdůrazňuje důležitost odpuštění a laskavosti. (Viz Kol 3,12–14.)
4. Chce posílit jejich úctu k jejich bývalému kazateli a k evangeliu, které je učil. (Viz Kol 1,7; 4,12.13.)

Naděje zakotvená v nebesích (Kol 1,1–8)

1. Co inspirovalo koloské křesťany k tomu, aby se navzájem milovali? Kol 1,1–6

Apoštol píše „Božímu lidu (dosl. svatým) v Kolosách, věrným bratřím v Kristu“ (Kol 1,2). Ježíš Kristus je oddělil pro svatý účel tím, že jim připočetl své zásluhy a udělil jim dar Ducha svatého. (Srovnej s 1 Petr 1,2.) Proto jsou svatí. Jejich víra v Krista (Kol 1,4), naděje věčného života a jejich věrnost „slovu pravdy“ (verš 5) je inspirovala k vzájemné lásce a upřímnému hlásání evangelia, které „na celém světě... přináší ovoce a roste“ (verš 6).

2. Co vykonal Epafras pro koloské křesťany? Kol 1,7.8; 4,12.13

Nevíme, zda apoštol Pavel vůbec navštívil Kolosy. Tamní křesťané však poznali evangelium prostřednictvím Epafra a jeho vyučování. Nyní byl Epafras s Pavlem v Římě; Pavlův zájem o členy sborů v Kolosách, Laodiceji a Hierapolis však nepolevil. Apoštol prosí Boha, aby křesťané v Kolosách „stáli pevně a věrně plnili Boží vůli“ (Kol 4,12).

Epafras, spolupracovník apoštola Pavla, „učil“ koloské křesťany evangeliu a ukázal jim na skutečnou Boží milost (Kol 1,6.7). Tento Kristův služebník byl svědomitým a pečlivým učitelem poselství evangelia. Pravdu plně vysvětlil a poukázal na její dopad na každodenní život křesťana. Apoštol Pavel ho svým typickým způsobem chválí. Apoštol skutečně uměl zapojit druhé lidi do díla. Jeho spolupracovníci sdíleli jeho starosti a zájem o ostatní a byli jeho partnery v Božím díle. Když bylo potřeba, uměl Pavel také povzbudit a podpořit své mladší spolupracovníky.

3. Odpovídá tvůj sbor duchovní úrovni sboru v Kolosách? Pokud ne, jak bys povzbudil a inspiroval své spoluvěřící k tomu, aby duchovně rostli?

Žijte tak, abyste se líbili Pánu (Kol 1,9–12)

1. Jakou moudrost a poznání nám chce Bůh dát? Kol 1,9

Apoštol Pavel nehovoří o světské nebo akademické moudrosti a poznání; jedná se o moudrost a poznání, které může udělit Duch svatý. O této moudrosti se také obsáhleji zmiňuje v 1. listu Korintským: „[Učíte] moudrosti Boží, skryté v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavení“ (1 Kor 2,7); jde o moudrost, kterou „oko nevidělo a ucho neslyšelo“, kterou však „Bůh zjevil skrze Ducha“ (verše 9.10); „My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval. O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha“ (verše 12.13).

2. Proč nás chce Bůh naplnit „vší moudrostí a duchovním pochopením“ jeho vůle (Kol 1,9)? Kol 1,10–12

Duch svatý posiluje věřícího i křesťanské společenství, aby všechno, co bylo hříchem převráceno, mohlo být obnoveno.

„City a vlastnosti, které hřích převrátil, upadly a začaly být zvrácené; avšak ve spojení s Kristem jsou přivedeny k vyšší a svatější úrovni a za pomoci božské milosti se člověk může stát vítězem. Schopnosti, poškozené vlivem hříchu, už nemusí být... marněny k sobeckým účelům... Když byl člověk usvědčen z hříchu, přijal Krista, pak byla jeho povaha proměněna a všechny jeho vlastnosti byly pozdviženy a očištěny. Tyto vlastnosti už nejsou znehodnocovány sobeckými cíli a nesvatými činy. Jaké nádherné změny může člověk prožít z Boží milosti!... Člověk se může stát příkladem spravedlnosti a skutečné svatosti.“ (ST z 6.10.1890, EGW)

Kristus předstihuje všechno (Kol 1,13–16)

1. Co vše znamená odpuštění hříchů? Kol 1,13.14

Apoštol Pavel spojuje odpuštění s vykoupením také v listu Efezským: „V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny“ (Efez 1,7). Odpuštění je záchrana ze satanova království a přenesení do království Ježíše Krista.

„Kristovo odpuštění znamená i duchovní obnovu naší mysli. Pán praví: 'Dám vám nové srdce.' Obraz Kristův má být vtisknut do mysli, srdce a duše. Apoštol napsal: 'My však mysl Kristovu máme' (1 Kor 2,16). Bez tohoto proměňujícího díla, které se může uskutečnit pouze božskou mocí, zůstávají původní sklony k hříchu v srdci v celé své síle, vytvářejí nová pouta a uvedou člověka do otroctví, které nelze zlomit lidskou mocí. Lidé nemohou nikdy vstoupit do nebe se svými starými touhami, sklony, modlami, myšlenkami a teoriemi.“ (RH z 19.8.1890, EGW)

2. Jak apoštol Pavel popisuje prvenství či nadřazenost Pána Ježíše? Kol 1,15.16

Jak by mohl být Ježíš Kristus „obrazem Boha neviditelného“ a Stvořitelem „všeho“, kdyby byl stvořen jako první? Písmo chápe Krista jako Boha, který je věčný. (Viz Jan 1,1–3; 5,18; 8,58; 14,9; Mich 5,1 [verš 2 kral.])

Řecké slovo překládané jako „prvorozený“ se v Novém zákoně vztahuje k Ježíši Kristu sedmkrát: Luk 2,7; Mat 1,25; Řím 8,29; Kol 1,15.18; Žid 1,6; Zj 1,5. Řecký překlad Starého zákona toto slovo někdy používá v přeneseném smyslu „nejsilnější svého druhu“. (Viz Jób 18,12.13; Iz 14,30.) Někdy slovo také znamená „vznešené nebo skvělé postavení“, které dostává syn, který se nenarodil jako prvorozený. David je nazýván „prvorozeným“ (Žalm 89,28). Jákob (Izrael) byl v Božích očích „prvorozený“ (2 Moj 4,22), stejně tak tomu bylo i v případě Efraima (Jer 31,9).

Ježíš Kristus je prvorozený ve smyslu jedinečný, předstihující všechno stvoření, stojící nad vším svým stvořením.

Kristus je nade vším (Kol 1,17.18)

1. Jak jedná Stvořitel poté, co učinil vesmír? Kol 1,17

„'Spočívát' (Kol 1,17) lze doslova přeložit jako 'stát spolu, držet spolu'. Slovesná forma tohoto slova v řečtině klade důraz na původní organizaci a stálé udržování této organizace. Síla, která udržuje vzdálené světy vesmíru na jejich drahách s matematickou přesností, je stejná jako síla, která udržuje částice atomu v jejich určených drahách. Všechno drží pospolu mocí Kristovou.“ (7 BC 192)

2. V Kol 1,18 a 2,19 apoštol Pavel představuje Krista jako hlavu církve. Co vyjadřuje tento obraz?

V Kol 1,15–17 hovoří apoštol Pavel o Kristu a jeho postavení, pokud jde o stvoření. Následující verš (verš 18) se týká Kristova postavení ve vykoupení. Na jiných místech představuje apoštol Pavel církev jako tělo (Řím 12,5; 1 Kor 12,12–31) a zdůrazňuje tak, že církev je více živým organismem než organizací. Každá část je něčím důležitá a přispívá k celkové činnosti a funkci těla; tak jako oko nebo chodidlo pracuje ve fyzickém těle, tak by také diakon, pokladník nebo učitel měli pracovat v duchovním těle.

V Kol 1,18 jde však apoštol ještě dále. Představuje zde Ježíše Krista jako hlavu církve; Kristus má pro církev takový význam a plní podobnou funkci jako hlava v lidském těle. Co dělá hlava? Řídí a organizuje růst, vede a dává čistě neosobním, necitovým, fyzikálně-chemickým reakcím osobní rozměr.

Síla církve nespočívá v moudrosti nebo moci jejích členů, byť velmi oddaných. Hlava umožňuje to, co tělo potřebuje pro svůj život a růst.

„Bůh učinil svou církev na zemi prostředníkem světla a skrze ni oznamuje své úmysly a svou vůli. Žádnému ze svých služebníků nedává Bůh poznání, které by nebylo v souladu s poznáním církve samé, nebo by je potíralo. Ani neposkytuje jedinci známost své vůle pro celou církev, aniž by církev — Kristovo tělo — s ní neseznámil... Ti, kdo jsou náchylní považovat svůj vlastní úsudek za směrodatný, jsou ve vážném nebezpečí.“ (SA 108)

Kristus jako Smírce (Kol 1,19.20)

1. V čem se Ježíš Kristus liší od všech lidí, kteří kdy žili na naší planetě, a od ostatních nebeských bytostí? Kol 1,19; 2,9

„Plnost“ znamená „úhrn, souhrn, celkové množství“, „hojnost“. V Novém zákoně všeobecně znamená úplnost, dokončenost. Ježíš Kristus je souhrnem božské podstaty — je Bohem. Stojíme tu tváří v tvář tajemství: tři osobnosti božství — Otec, Syn, a Duch svatý — jsou jeden Bůh. Každá z těchto osobností je „plností“ božství.

Tato „plnost“ nebyla nic dočasného. Ježíš Kristus nebyl jen velmi dobrým člověkem, který je „plně oddán Bohu“. Nebyl jen „plně“ nebo zcela podřízen Boží vůli. Ježíš byl plně Bohem. Vše, co konal nebo říkal, odráželo to, co koná nebo říká Bůh. (Viz Jan 14,9.)

2. Jaký jedinečný výsledek přinesl Kristův život a jeho smrt? Kol 1,20

Tím, že se sebou plně smířil všechno, co jest, ukázal všem Boží povahu. Záchrana je Boží úmysl, ne lidský. Věčný dar stálé Boží milosti pro člověka stál za tu cenu — a byla to nepopsatelná cena. Žádné stvoření nikdy nebude schopno tuto cenu vyčíslit nebo pochopit.

Tam, kde kdysi bylo nepřátelství, smíření přináší nový vztah. Bůh se nemusí smířovat; Ježíš Kristus nezemřel, aby změnil Boží mysl nebo vztah vůči člověku. Ne Bůh, ale člověk se odcizil Bohu.

„Satan líčí Boha jako sobeckého tyрана, který požaduje vše a nedává nic, který vyžaduje, aby všechna stvoření sloužila k jeho vlastní slávě, a sám se pro jejich dobro neobětuje. Srdce Otcovo však zjevuje to, že dal Krista... Hlásá, že nenávisť Boží vůči hříchu je tak silná jako smrt, že však jeho láska k hříšníku je silnější než smrt.“ (TV 31)

3. Jakou odpovědnost mám, pokud jde o nabídku Božího smíření?

Doporučené studium

Prostuduj si následující texty, které hovoří o Kristově díle smíření: 2 Kor 5,18; Efez 2,16; Žid 2,17.

V knize Touha věků si prostuduj části kapitol „Bůh s námi“ (str. 9–13), „Getsemane“ (str. 486–488), „Golgota“ (str. 534–535) a „Dokonáno jest!“ (str. 538–541).

„Kristus přišel na tento svět, aby vyvrátil satanovu lež, že Bůh ustanovil zákon, který lidé nemohou zachovat. Vzal na sebe lidskou přirozenost, přišel na svět a poslušným životem ukázal, že Bůh neustanovil zákon, který lidé nemohou zachovat. Ukázal, že člověk může dokonale poslouchat zákon. Ti, kdo přijímají Krista za svého Spasitele, se stávají účastnými jeho božské přirozenosti a on je uschopňuje, aby se řídili jeho příkladem — žít v poslušnosti každého příkazu zákona. Skrze Kristovy zásluhy má člověk svou poslušností ukázat, že mu nebesa mohou důvěřovat, že se nevzbouří. (The Faith I Live By, str. 114)

„Jeho smrt byla odpovědí na otázku, chová-li Otec a Syn tolik lásky k lidem, že projeví takové sebezapření a přinesou takovou oběť.“ (PP 41)

Diskuzní otázky

1. Jaký je vztah mezi Pavlovou výzvou, abychom žili tak, že se budeme líbit Bohu (Kol 1,10), a jeho učením, že Kristus je „plnost“ Boží (Kol 1,19)? (Viz Efez 1,23; 3,19.)
2. Znáš z vlastní zkušenosti vzájemné smíření s druhými lidmi? K jakým změnám dojde, přijmou-li lidé Ježíše Krista za svého osobního Spasitele?
3. Ježíš Kristus je hlava církve. Jak bys vysvětlil skutečnost, že církev není dokonalá? Jak bychom mohli pomoci odstranit tyto nedokonalosti?

Shrnutí

Apoštol Pavel chválí Koloské za jejich věrnost evangeliu, které přijali. Vyzývá je, aby se nechali Bohem naplnit láskou a mocí, aby jejich životy plně odrážely Boží povahu. Toto je možné díky Kristu, který je plnost božství, který nám odpustil hříchy a smířil nás s Bohem; on nás bude posilovat, abychom trpělivě snášeli životní zkoušky.

Ježíš Kristus — naděje na Boží slávu

Kol 1,21–2,7

Základní text

„Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.“ (Kol 1,27)

Základní myšlenka

Zjevené tajemství „Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu“ (Kol 1,27) poukazuje na prostředek, kterým Bůh se sebou smíruje ty, kdo přijímají Ježíše Krista.

Život Ježíše Krista se musí projevit v životě jeho následovníků. Tuto pravdu krásně ilustruje příběh, který se udál při hlásání evangelia v New Yorku. Stalo se to v Bowery — špinavé a zpustlé ulici, která je domovem společenských ztroskotanců. Během bohoslužeb vyzval kazatel shromážděné, aby ti, kdo se chtějí stát křesťany, přišli dopředu a poklekl u oltáře. Na tuto výzvu odpověděl také i jeden tulák. Poklekl u oltáře vedle kazatele a stále se modlil jednu a tutéž větu: „Drahý Pane, kéž jsem jako Joe.“ Kazatel tohoto tuláka přerušil a říká mu: „Pros Boha o to, abys byl jako Ježíš Kristus.“

Tulák otevřel své oči a udiveně hleděl na kazatele. Pak se zeptal: „Byl Ježíš lepší než Joe?“ Každý člověk z Bowery znal Joea. Před dvěma lety se obrátil k Bohu a mnoho lidí pak přivedl k Pánu Ježíši. Právě onoho dne byl Joe pochován — a lidé z Bowery ho oplakávali.

Ježíš Kristus z nás chce učinit lidi, kteří budou vyzařovat jeho povahu, kteří budou jako on. Tajemství, které řeší problém hříchu, je „Kristus ve vás“. Znamená to, že Duch svatý bude žít v našem srdci. Pak budeme moci vyzařovat Ježíšovu lásku, soucit a čistotu.

Cíl Kristova smíření (Kol 1,21–23)

1. Proč Ježíš Kristus podstoupil smrt? Kol 1,21.22

Celým svým životem i smrtí Ježíš Kristus ukázal, že Bůh je přítelem hříšníka. Pán Ježíš přišel, aby dal odcizeným hříšníkům naději, že mohou být smířeni s Bohem. Jaké výsledky přinesl tento Kristův čin?

Slovy „aby vás... přivedl“ (Kol 1,22) klade apoštol Pavel důraz na Boží velkolepý plán záchrany. „V něm [v Kristu] nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil... abychom... byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti“ (Efez 1,4–6).

Být „svatý“ znamená „odrážet božský obraz, neboť Bůh je svatý (1 Petr 1,16). Cílem plánu záchrany je obnovit Boží obraz v člověku.

Slovo „neposkrvněný“ je ve Zj 14,5 překládáno jako „bez úhony“. Boží milost je mocnější než zlo či hluboce zakořeněné hříšné jednání.

Řecký výraz překládáný jako „bez úhony“ znamená „nezasluhující si výtky, bezvadný“. (Povšimni si jeho užití v 1 Kor 1,8.) „Když se zcela poddáme Bohu a plně věříme, pak nás Kristova krev očišťuje od veškerého hříchu. Svědomí je osvobozeno od odsouzení. Vírou v Kristovu krev mohou být všichni učiněni dokonalými v Ježíši Kristu. S Bohem není nic nemožné...“ (2 SM 32)

2. Za jaké podmínky může Ježíš Kristus přivést své následovníky „svaté, neposkrvněné a bez úhony“? Kol 1,22.23

Záchrana lidstva spočívá v Ježíšově oběti, ale podmínkou této záchrany je víra. Pavlovo „pokud ovšem“ (verš 23) naznačuje tuto podmíněnost, která je plně v souladu s duchem Bible. Křesťanská jistota není něco nehybného, jak je mnohdy představována mylnými teoriemi o předurčení (predestinaci). Naopak, jistota věřícího je založena na Božích zaslíbeních a na životě, který je skrze víru zakotven v Ježíši Kristu.

„Jestliže však chodíme v světle... máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu“ (1 Jan 1,7). Jeden čin víry nestačí. Má-li se věřící líbit Bohu, musí stále věřit; důvěra a poslušnost mají mít trvalé místo v jeho životě.

Zjevené tajemství (Kol 1,24–27)

1. Proč se apoštol Pavel raduje i v utrpení? Kol 1,24.25

Verš 24 nechce říci, že Pavlovo utrpení je potřeba, aby — jako doplněk utrpení Ježíše Krista — zajistilo smíření; to by znamenalo, že Ježíšovo utrpení nebylo dostatečné. Verš chce spíše naznačit, že Pán Ježíš trpěl za nás, a proto bychom my, části jeho těla, měli trpět jeden pro druhého, aby každý z nás mohl žít vítězným životem v Pánu Ježíši. Apoštol Pavel chtěl z vděčnosti ke Kristu snášet utrpení, kterými procházel.

2. Jaké „tajemství“ je středem poselství evangelia? Kol 1,26.27

Apoštol Pavel se zmiňuje o pravdách, které by lidstvo nepoznalo bez Božího zjevení. Ve starozákonní době lidé částečně porozuměli onomu tajemství — totiž, že všechny národy budou v Kristu požehnány. (Viz 1 Moj 22,18; 26,4; Iz 60,1–3.) Avšak ono tajemství se plně zjevilo po letnicích. Pán Ježíš „zbořil zeď, která rozděljuje a působí svár“ (Efez 2,14).

Nový zákon na tuto tematiku navazuje učním o životě Ježíše Krista v srdci věřícího. To je také dosvědčeno přítomností Ducha svatého v životě následovníka Pána Ježíše.

Co však znamená, že „Kristus je v nás“ skrze Ducha svatého? „Udělení Ducha je udělením života Kristova. Kdo jej přijímá, nabývá Kristových vlastností. Pouze ti, kdo jsou takto poučeni od Boha, jediné ti, v nichž působí Duch a v jejichž životě se projevuje život Kristův, mohou být Kristovými zástupci a sloužit v církvi.“ (TV 565.566)

3. Jako důležitou úlohu má dílo Ducha svatého ve vztahu k životu a smrti Pána Ježíše?

„Duch byl dán jako oživující činitel; bez něho by oběť Kristova byla marná... Je to Duch, který tomu, co vykonal Vykupitel světa, dává účinnost. Je to Duch, který očišťuje srdce.“ (TV 474)

Cíl hlásání evangelia (Kol 1,28–2,5)

Když bylo Angličanu George Müllerovi 16 let, byl uvězněn za krádež. Později, jako univerzitní student, vedl divoký a rozmařilý život. Když mu bylo 20 let, prožil znovuzrození a jeho život se změnil. Stal se velkým mužem víry, který spoléhal na Boha, že mu pomůže zajistit potřeby sirotčinců, které zakládal. Když zemřel, jeho osobní majetek byl velmi skrovný. Během svého života však — podobně jako apoštol Pavel — usiloval celou svou duší o to, aby druhé mohl přivést k Pánu Ježíši.

1. Co je podle apoštola Pavla cílem hlásání evangelia? Kol 1,28.29; 2,1

Ježíš Kristus jako oběť na kříži, Kristovo dílo v srdci člověka konané prostřednictvím Ducha svatého — tyto pravdy představoval apoštol Pavel svým posluchačům, aniž by jednu vyzdvihoval na úkor druhé. Ježíš Kristus stál vždy ve středu Pavlova kázání. Tato práce přinášela své plody — lidé byli proměňováni Boží mocí a připojovali se k Božímu království lásky a věrnosti.

Apoštol Pavel ztotožňoval cíl svého kázání s cílem Božího plánu záchrany (viz Kol 1,22); chtěl přivést všechny lidi „před Boha jako dokonalé v Kristu“ (Kol 1,28). „Dokonalý“ v této souvislosti znamená křesťanskou zralost a týká se těch, kdo ve svém životě naplňují Boží vůli. V tomto životě i v životě na věčnosti nedosáhneme nikdy absolutní dokonalosti duchovních, duševních, tělesných i sociálních schopností, neboť vždy budeme mít prostor k růstu. V Kristu však mohou všichni dosáhnout dokonalost ve smyslu vítězství nad hříchem. „Od všech [Bůh] vyžaduje mravní dokonalost.“ (KP 193)

Pravým cílem kázání je vést druhé, aby přijali Ježíše Krista, aby vše, co není v souladu s Ježíšovým duchem, mohlo být odstraněno z jejich života. Pokud Pán Ježíš přebývá v lidském srdci, potud se člověk může radovat z přítomné záchrany v Ježíši Kristu (Kol 2,10).

2. Jakou zkušenost můžeme prožít, odevzdáváme-li se denně Pánu Ježíši? Kol 2,2–5

Při četbě veršů Kol 2,2–5 přemýšlej o (1) jednotě, (2) jistotě, (3) duchovním poznání, (4) schopnosti rozpoznat blud, (5) kázni a (6) pevné víře v Ježíše Krista.

Přijměte Krista a žijte v něm (Kol 2,6)

1. Jak apoštol Pavel prakticky představuje učení Bible o ospravedlnění a posvěcení? Kol 2,8

Křesťané přijímají Ježíše Krista skrze víru a vírou s ním také žijí. Víra, která ví o lidské slabosti a která zcela spoléhá na Boží odpuštění, je táž víra, která si je vědoma lidské bezmocnosti a která plně důvěřuje, že Bůh může člověka uschopnit ke konání Boží vůle. Víra, která je spojena s ospravedlněním, je stejná jako víra spojená s posvěcením.

„Víra, která vede ke spáse, nespočívá v pouhém rozumovém souhlase s pravdou. Ten, kdo čeká, až se dozví všechno, dříve než uvěří, nemůže obdržet požehnání od Boha. Nestačí věřit o Kristu; musíme věřit v něho. Jediná víra, která nám prospěje, je taková víra, která se přidržuje Krista jako osobního Spasitele; je to víra, která si přivlastňuje jeho zásluhy. Mnozí si myslí, že víra je názor. Spásná víra je smlouva, již ti, kdo přijímají Krista, vcházejí do smluvního vztahu s Bohem. Pravá víra je život. Živá víra znamená vzrůst síly, naprostou důvěru, již se duše stává vítězí silou.“ (TV 241)

2. O jakých podmínkách a odpovědnostech hovoří Kol 2,6?

Bůh nám sice dává schopnost věřit a důvěřovat, ale tuto schopnost musíme „používat“ my sami; stejně jako sami dýcháme, i když tento dar máme od Boha. Bůh také nezmění naši povahu, jestliže my sami nebudeme chtít přijmout jeho vůli pro nás. Bůh vede člověka k pokání, ale sám za něho pokání činit nebude.

„Vírou jsi se stal Kristovým vlastnictvím a vírou v něm musíš růst — tím, že budeš dávat a že budeš přijímat. Musíš dát vše — své srdce, svou vůli, svou službu, musíš se dát Bohu celý, chceš-li být poslušen všech jeho přikázání; a musíš také všechno přijmout — Krista jako plnost požehnání, aby přebýval v tvém srdci, byl tvou silou, tvou spravedlností, tvým věčným pomocníkem — abys získal sílu k poslušnosti.“ (CK 48)

Pevně se držte víry (Kol 2,7)

1. Jakou radu dává apoštol Pavel křesťanům, pokud jde o jejich růst? Kol 2,7

Kolosští křesťané byli už zakotveni ve víře; nepotřebovali nové kořeny. Budování a upevňování křesťanského vztahu s Bohem je však trvalý program, postupné dílo, stálé povolání. Nikdy nemilujeme tak, abychom už nepotřebovali svou lásku lépe vyjádřit a pozorně projevít svůj vztah k druhým.

2. Co je podmínkou úspěšného růstu křesťana? Srovnej Kol 2,7 s Mat 7,24.

„Ať nikdo netvrdí, že člověk nemusí dělat nic nebo jen málo pro to, aby zvítězil: neboť Bůh nekoná pro člověka nic bez jeho spolupráce. Ať nikdo neříká, že poté, co jste ze své strany vykonali vše, co jste mohli, vám Ježíš Kristus pomůže. Pán Ježíš prohlásil: 'Beze mne nemůžete činit nic' (Jan 15,5). Každý člověk musí spolupracovat s Bohem. Dokud nebude Duch svatý působit v lidském srdci, budeme na každém kroku klopýtat a padat. Pouhé lidské úsilí je bezcenné, ale spolupráce s Ježíšem Kristem znamená vítězství... I když Pán Ježíš znamená vše, přece máme povzbudit každého člověka k neúnavné horlivosti. Musíme se snažit, zápasit, dávat pozor, modlit se, abychom nebyli přemoženi úskočným nepřítelem. Síla, s jejíž pomocí toto můžeme dokázat, pochází od Boha; musíme stále důvěřovat Bohu, který je schopen zachránit všechny, kdo k němu v Kristu přicházejí.“ (1 SM 381)

3. Vyprávějte si navzájem zkušenosti o tom, jak vás Kristova moc vede k duchovnímu růstu.

Doporučené studium

Prostuduj si následující texty, které hovoří o důležitosti stálého života ve víře: Žid 10,38.39; 1 Petr 1,9.

V knize Touha věků si prostuduj část kapitoly „Vaše srdce ať se nechvěje“ (str. 473–482), v knize Vítězství lásky Boží kapitolu „Naše jediná ochrana“ (str. 423–429) a část kapitoly „Čas soužení“ (str. 443.444). Máš-li možnost, prostuduj si v 2. svazku Svědectví pro církev stranu 609 (orig.) a v knize Cesta ke Kristu kapitolu „Radost v Pánu“ (str. 78–86).

Diskuzní otázky

1. Jak ti studium Písma v tomto týdnu pomáhá napravit nesprávnou představu,
(a) že stačí, když budeme jen věřit, neboť Pán Ježíš vše činí pro nás;
(b) že sami sebe můžeme učinit svatými?
2. Jaký je rozdíl mezi Pavlovou myšlenkou „Kristus mezi vámi (dosl. ve vás)" a panteizmem, který tvrdí, že Bůh je ve všem?
3. Jak bys vysvětlil vztah mezi požadavky, které na nás klade Pán Ježíš, a jeho mocí, s jejíž pomocí můžeme tyto požadavky splnit?

Shrnutí

Díky smrti Ježíše Krista můžeme být smířeni s Bohem. Musíme však Pána Ježíše přijmout vírou. Žijeme-li ve víře, pak můžeme v Kristu duchovně růst do mravní dokonalosti. V Písmu je nám představen cíl duchovní bezúhonnosti, vítězství nad hříšným jednáním (Kol 1,22); tohoto cíle můžeme dosáhnout jediné tehdy, budeme-li spoléhat na moc, kterou nám dává Pán Ježíš (Kol 1,27).

Ježíš Kristus — měřítko pravdy a života

Kol 2,8–15

Základní text

„V něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil.“ (Kol 2,10)

Základní myšlenka

Ježíš je „plnost božství“ (Kol 2,9); on zaplatil výkupné za naše hříchy, a proto nám může být odpuštěno (verše 13.14) a můžeme v něm dosáhnout plnosti (verš 10).

V Bibli je jen málo míst, které zaměřují mysl čtenáře na Ježíše Krista ještě více než Kol 2,8–15. Těžko asi nalezneme slova, která jsou krásnější než „v něm jste i vy dosáhli plnosti“ (Kol 2,10). Přečtěme si tato slova nahlas, znovu a znovu si je opakujme. Jestliže jsme se zcela odevzdali Pánu Ježíši a svůj vztah stále udržujeme, pak jsou tato slova pravdivá a stávají se naší zkušeností.

Všude můžeme nalézt lidi, kteří jsou zklamáni různými názory, náboženstvími a kulturními zvyky, které kdysi uznávali. Přišli o naděje, které vkládali do vlády, hospodářského rozvoje a techniky. Mnozí lidé dokonce odložili i tradiční společenské a mravní hodnoty a zásady, které kdysi spojovaly rodiny a udržovaly pohromadě společnost.

I když se mnohé rozpadá, Ježíš Kristus je stále tím pevným středem a základem: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (Jan 14,6).

Měřítko pravdy (Kol 2,8)

1. Jaký je podle apoštola Pavla rozdíl mezi pravým a klamným chápáním světa, filozofií? Kol 2,8

Apoštol varuje před filozofií jako lidskou tradicí, která je založena na učení o světě a vesmíru. Je rozdíl mezi filozofií, která je založena na zjevené pravdě, a filozofií vytvořenou lidskou spekulací.

Na základě Pavlových výroků v listu Koloským, můžeme popsat falešnou filozofii, která sváděla koloské křesťany — jednalo se o: (1) představu, že Ježíš Kristus je nějaké nižší božstvo (Kol 2,9); (2) uctívání andělů jako prostředníků mezi Bohem a člověkem (Kol 2,18); (3) židovské a pohanské zákonictví (Kol 2,16–23); (4) askezi založenou na představě, že hmota (tělo) je zlá (Kol 2,20–23). Tato charakteristika naznačuje, že šlo o ranou formu gnosticizmu, který učil, že spasení mohou být jen ti, kdo mají toto zvláštní filozofické poznání.

2. Jaké falešné náboženské poznání bude mít mimořádný vliv v posledních dnech? 1 Tím 4,1

„Bylo mi ukázáno, že se verš Kol 2,8 zvláště dotýká moderního spiritizmu... Učitelé spiritizmu přicházejí a příjemným a okouzlujícím způsobem se vás snaží svést; jestliže budete naslouchat jejich bájím, nepřítel spravedlnosti vás oklame a vy zcela jistě ztratíte svou odměnu. Jakmile vás vliv onoho Lháře přemůže, budete zasaženi jedem a jeho smrtelné působení poskvrní a zničí vaši víru v Ježíše Krista jako Syna Božího a vy přestanete spoléhat na zásluhy jeho oběti. Ty, kdo jsou svedeni tímto učením, satan klame, pokud jde o jejich odplatu. Takoví lidé spoléhají na své vlastní zásluhy, snaží se být pokorní, dokonce jsou ochotni i k oběti a ponížení; tito lidé věří v největší blud, přijímají nesmyslné smyšlenky od těch, o nichž se domnívají, že jsou jejich mrtvými přáteli. Satan tak oslepil jejich zrak a převrátil jejich úsudek, že si ani neuvědomují ono zlo a řídí se radami, které údajně pocházejí od jejich mrtvých přátel — nyní andělů ve vyšším světě.“ (1 T 297.298)

3. Přemýšlej o tom, jak se tento výrok vztahuje na duchovní proudy, se kterými se setkáváš, např. New Age.

Plnost pravdy (Kol 2,9)

1. Proč můžeme Ježíše Krista nazývat „Pánem“? Kol 2,9

„Rozsah termínu 'plnost' je bez hranic, pokud jde o čas, prostor a moc. Vše, čím Bůh je, všechny vlastnosti božství — vznešenost, vyvýšenost, dobrota, stvořitelská a udržovatelská moc, láska a touha zachránit lidstvo, péče o potřeby všech stvořených bytostí, vševědoucnost —, to vše je v Kristu.“ (7 BC 202)

Zde se setkáváme s tajemstvím. Dítě z Betléma, mladý tesař z Nazareta, populný učitel, který byl ukřižován ve svých 33 letech, je také tím, kdo stvořil světy a stanovil morální řád celého vesmíru. Tomuto může stěží uvěřit člověk, který chce přijímat pouze to, co lze dokázat lidskou zkušeností. Ale pro ty, kdo naslouchají Ježíši Kristu a přijímají jeho pozvání, je Ježíš víc než slavný učitel, víc než výkvět lidstva. On je Bůh, který se rozhodl stát se člověkem, aby lidstvu představil pravý obraz Boha a aby lidé mohli být zachráněni.

2. Jak nám následující texty představují povahu Ježíše Krista — Boha a člověka?

Iz 53,9

Jan 8,46

Žid 4,15

1 Petr 2,22

Kristus chtěl svým vtělením také ukázat, jaký by měl a mohl být člověk. „On sám byl ztělesněným ideálem. Kristus přišel na svět, aby zjevil tento ideál jako jediný pravý cíl všeho snažení; aby ukázal, čím se může stát každá lidská bytost; čím se stanou všichni ti, kteří jej přijímají a na jejichž lidskou podstatu působí božství. Přišel, aby ukázal, jak mají být lidé vychováváni, aby na zemi uskutečňovali zásady Boží, jak se sluší na Boží děti, a žili životem nebes.“ (Vý 57.58)

Plnost života (Kol 2,10)

1. V čem nebo kde můžeme jediné nalézt odpověď na všechny životní otázky? Kol 2,10

Verš Kol 2,10 lze přeložit: „V něm jste doplnění [dosáhli plnosti, dokonalosti].“ Sloveso, které je v textu použito, znamená „naplnit, doplnit, dovršit, dokončit“. Stejně slovo, ale v záporu, je ve verši Zj 3,2 překládáno jako „(ne)úplný, (ne)plný“ (viz kral., Petrů, Žilka).

Ježíš Kristus je „plnost božství“, proto můžeme být duchovně dokonalí, jestliže jsme naplněni jeho přítomností. Pán Ježíš zaslíbil přítomnost Ducha svatého: „Přijdu k vám“ (Jan 14,18). Jeho přítomnost a moc darovala nebesa umírajícímu lotru na kříži, jeho přítomnost a moc může uschopnit pro nebesa i nás.

Boží plán, kterým chce Bůh navěky zajistit ve vesmíru řád, má tyto cíle: (1) vykoupit lidstvo; (2) zjevit skutečný obraz Boha — Boha, kterému můžeme důvěřovat; (3) dát věřícím sílu k vítěznému životu.

Hřích ničí, rozděluje a klame; člověk pak jedná ze smíšených pohnutek, je v něm spojeno dobré i zlé. Ježíš Kristus, Pravda, opět spojuje vše, co bylo hříchem rozděleno. S jeho pomocí může být věřící pevný a důsledný v zásadách, opět může vidět jednotný obraz, i když se mu někdy může zdát, že je nejasný, mlhavý. Jedině v následování Pána Ježíše mohou lidé prožít plnost života.

2. Jaký vliv na naši povahu má stálé přijímání plnosti Ježíše Krista? Kol 1,9.10.28 (Srovnej s Filip 3,12–14.)

„Veliká moc Ducha svatého působí úplnou proměnu lidské povahy a činí z člověka nové stvoření v Ježíši Kristu. Když je člověk naplněn Duchem, pak i v těch nejtěžších zkouškách a pokušeních jasně dosvědčuje, že je Kristovým reprezentantem... Snažíme se ze všech svých sil, abychom byli lidmi v Ježíši Kristu? Usilujeme o jeho plnost a směřujeme stále k cíli, který je před námi — dokonalosti Kristovy povahy? Až Boží lid dosáhne tohoto cíle, bude zapečetěn. Bude naplněn Duchem a dosáhne plnosti v Kristu a anděl, který činí záznamy, prohlásí: 'Je dokonáno.'“ (6 BC 1117.1118, EGW)

Pravá obřízka (Kol 2,11.12)

1. Jak apoštol Pavel vysvětluje skutečnost, že bez změny srdce, jsou lidské skutky pouhým zákonictvím? Kol 2,11

„I když byl rituální úkon obřízky vykonáván rukou, jeho význam a hodnota spočívala v jeho vnitřním smyslu. Měl být vnějším znamením vnitřního stavu víry a milosti. (Viz 5 Moj 10,16; 30,6.) Pomocí obřízky Abraham vyjádřil svou víru, že Bůh — ne on — má život a může ho udělit jiným. Toto zvláštní znamení mělo charakterizovat všechny izraelské muže. Ukazovalo na úplnou oddanost Izraelců Bohu a jejich poslušnost všech Božích požadavků... Obřízka, kterou přijali kolosští křesťané, nebyla vnější tělesnou obřízkou. Byla to vnitřní změna srdce a života, symbolizovaná jejich křtem.“ (7 BC 202.203)

2. Proč apoštol Pavel zvlášť vyzvedává význam křtu pro křesťany a přitom nepřisuzuje obřízce žádný duchovní význam? Kol 2,12

Spolu s ostatními ceremoniálními úkony, které poukazovaly na dílo Ježíše Krista, závaznost obřízky jako náboženského rituálu končí Ježíšovou obětí na kříži. (Viz Řím 2,28.29; Skut 15,1.28.29; Gal 2,3; 5,6.) Její místo zaujal křest a v mnoha směrech je křest dokonce lepším svědectvím o víře a odevzdání se Bohu. Dítě nemůže prožít ani pochopit smysl obřízky; věřící člověk však rozumí, že křest je vnějším znamením jeho vnitřní zkušenosti.

Apoštol Pavel se dotýká pouze duchovních a mravních hodnot vázaných na obřízku. Jestliže má mít lidský čin hodnotu, musí být konán ve víře (Řím 14,23). Symbolika pohřbu ve vodním hrobu názorně představuje přelom a úplnou změnu v životě věřícího člověka. Kristovo vzkříšení mohlo být dokonáno pouze božskou mocí, podobně i křesťané mohou být proměněni do „podoby jeho Syna“ (Řím 8,29) jedině skrze tutéž božskou moc. (Viz Řím 6,3–5.)

3. Co můžeme dělat pro to, aby se naše náboženské úkony a činy nestaly zákonictvím?

Odpuštění a obnova (Kol 2,13–15)

Apoštol Pavel popisuje předchozí duchovní stav věřících v Kolosách. Předtím než přijali Pána Ježíše, neměli cit pro duchovní věci, byli spoutáni se svým hříšným životem. Když uvěřili, byli „probuzeni k životu“ s Kristem (Kol 2,13). Odvrhli svůj hříšný způsob života a přijali Pána Ježíše jako toho, který mění srdce i život člověka.

1. Mnozí lidé chápou odpuštění a obnovu odděleně. Jak apoštol Pavel vzájemně propojuje tyto dva pojmy? Kol 2,13

Bůh nás pobudil k životu s Kristem tím, že odpustil naše viny. Odpuštění v Bibli zahrnuje obnovu. Když odpouštíme my druhým lidem, můžeme zapomenout na minulost, ale nemůžeme změnit jejich srdce. Ale když Bůh odpouští nám, mění i srdce.

„Boží odpuštění není jenom právní úkon, kterým nás Bůh osvobozuje od trestu. Není to pouze odpuštění hříchu, ale osvobození od hříchu. Je to dar zachraňující lásky, která přetváří srdce. David správně chápal odpuštění, a proto se modlil: 'Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha' (Žalm 51,12).“ (MB 85)

2. Co Bůh přibil na kříž? Kol 2,14

Na kříž nebyl přibit zákon; ten podle Nového zákona zůstává Božím měřítkem spravedlnosti. (Viz Řím 3,31; 7,7; 8,1–4; Jak 2,10–12; 1 Jan 2,4.5; Zj 12,17; 14,12.) „Dlužní úpis [dosl. dokument psaný rukou], jehož ustanovení svědčila proti nám“ (Kol 2,14) se vztahuje k obrovskému dluhu lidských vin, které nemohly být smířeny zvířecími oběťmi. Tato vina byla přibita na kříž, protože Ježíš Kristus se kvůli nám ztotožnil s hříchem. „On 'na svém těle vzal naše hříchy' na kříž“ (1 Petr 2,24). Když ho přijmeme, může nás zbavit viny a odsouzení. Na kříži byli naši duchovní nepřátelé odzbrojeni.

Doporučené studium

Kvůli čemu trpěl Ježíš Kristus? 1 Jan 2,2; 4,10; 1 Kor 15,3; Gal 1,4

Kdy jsme zbaveni naší osobní viny? 1 Jan 1,9; Skut 5,31; 13,38.39; Mat 6,14

V knize Skutkové apoštolů si prostuduj část kapitoly „Listy z Říma“ (str. 310–312) a v knize Cesta ke Kristu kapitolu „Vyznání“ (str. 27–30).

„Vyznání bez upřímné lítosti a bez nápravy není Bohu libé. V životě musejí nastat rozhodné změny; všechno, co uráží Boha, musí být odstraněno. To je výsledek pravé lítosti nad hříchy...

Pravá lítost se projevuje tím, že člověk nese svou vinu sám a přizná se k ní bez klamu a pokrytectví. Jako ubohý celník, který nepozvedl ani své oči k nebesům, zvolá: 'Bože, smiluj se nade mnou hříšným!' (Luk 18,13). Všichni, kdo přiznají svou vinu, budou ospravedlněni, neboť Ježíš bude za každého kajícníka prosit svou krví.“ (CK 28.29)

Diskuzní otázky

1. Jakou spojitost vidíš mezi tím, že Ježíš Kristus nesl naše hříchy a koncem závaznosti chrámových obětí? (Viz Žid 9,11–14.)
2. Přítel se ti svěřil s tím, že má stále výčitky svědomí a pocity viny, i když poprosil Pána Ježíše o odpuštění svých hříchů. Jak bys mu pomohl překonat jeho pocity viny?
3. Jestliže byl na kříž přibit „dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám“ (Kol 2,14), proč nejsou naše hříchy odpuštěny, dokud je nevyznáme (1 Jan 1,9)?

Shrnutí

Ježíš Kristus je plnost božství, proto byl schopen nést naši vinu na kříži. Díky jeho nekonečné oběti mohou ti, kdo vyznají své hříchy a činí pokání, obdržet odpuštění a plnost života v Kristu. Na kříži zvítězil Pán Ježíš nad silami temna a opět vítězí tím, že vesmíru představuje naše změněné životy.

Ježíš Kristus — odpověď na zákonictví

Kol 2,16–3,4

Základní text

„Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.“ (Kol 3,3)

Základní myšlenka

Podstatou zákonictví je spoléhání na sebe a ne na Boží odpuštění a moc. Lidmi vytvořená náboženství a obřady podporují zákonictví. Záchrana člověka je však možná jedině ve spojení s Pánem Ježíšem.

Zákonictví a samospravedlnost tvoří nerozlučnou dvojici. Jeden učitel sobotní školy prožil v třídě mládeže následující zkušenost. Jednou vysvětloval, jak bylo ubohé, že se farizeus modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé“ (Luk 18,11). Na konci sobotní školy byla krátká modlitební chvíle, a tu se jeden chlapec začal modlit: „Děkujeme ti, Bože, že nejsme jako ten farizeus!“

Možná, že se nad touto zkušeností usmějeme. Je však nepřijatelné, aby se člen sboru, který je vůči své ženě sobecký, snažil odstranit svou vinu tím, že bude věrně navštěvovat bohoslužby; nemá smysl, aby nepoctivý podnikatel usiloval o uznání a pochvalu tím, že daruje sboru velký finanční obnos.

Pavlovův důraz, který nacházíme v další části listu Koloským, je stejně platný dnes, jako byl i v době apoštola Pavla. Zdá se, že zákonictví je stále živé a stále vytváří nové formy. I v moderní době je stejně zavádějící a klamné, jako bylo v době prvních křesťanů.

Dokonce i prostředky, které zvolil Bůh, aby jimi probudil víru a podpořil duchovní růst, se mohou zvrhnout do zákonictví, jestliže zapomeneme na jejich skutečný účel a smysl.

Pravá skutečnost (Kol 2,16.17)

1. Proč bylo zákonické pokračovat v chrámových obřadech po Ježíšově smrti na kříži? Kol 2,16.17

Apoštol varoval před lidskou tradicí a klamným filozofováním (Kol 2,8). Ježíš Kristus — Bůh i člověk — zemřel za naše hříchy, a tak zrušil náš dluh (verše 13.14). Pokračovat v obřadech, které poukazovaly na jeho dílo a smrt, by bylo odmítnutím toho, že „vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám“ (verš 14). Nevyšňujeme-li Pána Ježíše, nahrazujeme skutečnost „stínem budoucích věcí“ — Boží způsob záchrany nahrazujeme lidským. A to je zákonictví!

Spojení „svátky, novoluní nebo soboty“ (Kol 2,16) je ustáleným slovním spojením (idiomem), které se vztahuje na oběti v izraelské svatyni či chrámu. Starozákonní pozadí k této problematice nacházíme v 4 Moj 28. a 29. kapitole, kde jsou vyjmenovány zápalné oběti. Ty byly přinášeny každý den, týden, měsíc a rok. Bylo pět výročních svátků, které zahrnovaly sedm ceremoniálních sobot. Starý zákon uvádí slovní spojení „svátky, novoluní, soboty“, nebo jeho části, na sedmi místech: 1 Par 23,31; 2 Par 2,3 [verš 4 kral.]; 8,12.13; 31,3; Neh 10,34 [verš 33 kral.]; Ezech 45,17; Oz 2,13 [verš 11 kral.]. Každý z textů hovoří o zápalných obětech, které se měly přinášet týdně, měsíčně a ročně.

Jako „svátky“ se obvykle uvádějí pouze tři poutní svátky: svátek nekvašených chlebů, svátek týdnů neboli letnice, svátek stánků. Slovo „soboty“ pak musí zahrnovat ceremoniální soboty — jinak by se například Šalomoun zachoval nesprávně, kdyby obětoval zápalné oběti při slavnosti troubení nebo při dni smíření (2 Par 8,12.13). „Soboty“ ve slovním spojení „svátky, novoluní, soboty“ se vztahují k zápalným obětem týdenních nebo výročních (ceremoniálních) sobot. Ve verši Kol 2,16.17 apoštol Pavel poukazuje na to, že oběti přinášené každý týden (v sobotu), měsíc nebo rok byly „stínem“, který poukazoval na Pána Ježíše (viz Žid 8,5; 10,1). Jeho smrti na kříži však ztratily svůj význam.

Týdenní sobota však zůstává jako věčný památník stvoření (1 Moj 2,1–3; 2 Moj 20,8–11; Mat 24,20; Žid 4,9) a znamením posvěcení (2 Moj 31,13).

Spojení „jíte nebo pijete“ (Kol 2,16) se vztahuje na pokrmy a nápoje, které byly přinášeny spolu se zápalnou obětí. (Viz 4 Moj 28,2.5.7.9.13.14.)

Závislost nebo falešná pokora? (Kol 2,18.19)

1. Jak apoštol Pavel varuje před těmi, kdo se snaží udělat na druhé dojem svými náboženskými obřady a úkony? Kol 2,18

Text hovoří o uctívání andělů — to svědčí o vlivu gnosticizmu. Gnostičtí učitelé tvrdili, že andělé jsou nižší božstva, která se vydělila z nejvyššího Boha.

V době apoštola Pavla — stejně jako v naší — se někteří věřící snažili „dokazovat“ svou „pokoru“ a tím i ryzost svého křesťanství. Ať už to navenek vypadalo jakkoli, konečný výsledek byl vždy stejný — spoléhání se na lidské skutky. Křesťanské poselství je prosté: v člověku není nic, co by mohlo dostát požadavkům zákona, proto je spása výhradně Božím činem; jedině Bůh může odpustit a udělit věřícímu sílu. Ježíš Kristus je naše spravedlnost. Naše úsilí o spolupráci s Kristem je činem víry, ne způsobem dosažení vítězství nebo spásy.

Skutečná pokora ví, že i ten nejsilnější člověk je bezmocný, zápasí-li se sobectvím. Pokorný člověk je vděčný za radost v Kristu, která plyne z úplné závislosti na něm. Jedině ti, kdo s Pánem Ježíšem prohlásí: „Sám od sebe nemohu dělat nic“ (Jan 5,30), a s apoštolem Pavlem: „Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu“ (Filip 4,13), jsou skutečně pokornými lidmi.

2. Jakou základní chybu dělají ti, kdo posuzují náboženské učení a praxi pouze na základě vlastního rozumu nebo pocitů? Kol 2,18.19

Máme být částí Kristova těla, které je spojeno s hlavou. Můžeme být rukou nebo chodidlem, ale hlavou je vždy Ježíš Kristus (Efez 4,15). Naše ruce nerozhodují, co mají dělat, o tom rozhoduje hlava.

Pavlov obraz lidského těla s hlavou, trupem, klouby a údy je jasný: jestliže má být vše v souladu a plnit daný účel, musí každý člověk v pokoře poslouchat Pána Ježíše, který je naší hlavou. On zná pravdu a to, co je nejlepší. Ti, kdo si vytvořili vlastní způsob záchrany, kdo si podle svého upravili prostý Boží plán záchrany, upadli do „marné pýchy“ a satanské filozofie.

3. Jak může dojít k tomu, že se i oprávněné náboženské obřady a činy stanou zákonictvím?

Zemřeli jste spolu s Kristem (Kol 2,20–22)

- 1. Jak apoštol Pavel poukazuje na protiklad v tom, že někteří vyznávají, že zemřeli s Kristem a nejsou zákoníční, a přitom jednají zákonicky? Kol 2,20–22**

Jakákoli forma zákonictví je jen prázdnou domýšlivostí, i když ji někdo může obhajovat mnoha biblickými texty a její cíle mohou být „svaté“. Zdá se, že zákonictví existuje ve všech náboženských systémech, v pohanství i v křesťanství.

Rituální úkony farizea, asketické sebeumrtvování středověkého mnicha, moderní křesťan zachovávající zákon, aniž by měl víru v Krista, nebo křesťan, který tvrdí, že stačí „jen věřit“ a čekat, až nám Pán Ježíš daruje poslušnost — toto vše jsou snahy zalíbit se Bohu způsobem, který opomíjí Kristovu zachraňující milost a jeho moc, která může člověka uschopnit k vítězství nad hříchem. Ve skutečnosti takoví lidé nezemřeli hříchu.

Nezáleží na tom, kolik zákazů si člověk vymyslí, kolik let příkladného sebezapírání prožije — všechny tyto negativní postoje nemusí ještě přispět ke kladnému růstu v Boží milosti. Překonání hříchu a podobnost Ježíši Kristu (Zj 3,21; 1 Jan 3,3) je mnohem víc než úsilí o dosažení dokonalosti ve své vlastní síle.

- 2. Co to znamená „zemřít s Kristem“? Srovnej Kol 2,20; 3,3 s Řím 6,2:6.11; Efez 4,22.**

Slovní obrat „smrt starého člověka“ (Řím 6,6) znamená vysvobození věřícího, který činí pokání, z „dřívějšího způsobu života“ (Efez 4,22). Místo vlastního „já“ se středem našeho života stává Pán Ježíš. I když zůstáváme padlými lidskými bytostmi se sklonem k hříchu (2 Kor 5,17; Gal 5,17.18), smíme se radovat z trvalého vítězství a stálého duchovního růstu, protože Ježíš Kristu vládne v našem srdci.

„V této době je znovuzrození velmi vzácným jevem. Proto je také v mnoha sborech tolik zmatků. Mnoho, příliš mnoho těch, kdo nesou Kristovo jméno, není posvěcených a svatých. Byli pokřtěni, ale byli pohřbeni zaživa. Jejich 'já' nezemřelo, a proto nepovstali k novotě života v Kristu.“ (6 BC 1075, EGW)

Zdání zbožnosti (Kol 2,23)

1. Jakými slovy chrakterizuje apoštol Pavel zákonictví, zvláště pak vztah mezi zákonictvím a vítězstvím nad hříchem? Kol 2,23

Apoštol Pavel vlastně shrnuje 2. kapitolu svého listu. Ježíš Kristus je odpovědí na všechny druhy zákonictví. Křesťan, který s Kristem zemřel vlastnmu „já“, zná Boží moc, která v něm působí, a v Kristu může prožívat „plnost“ (Kol 2,10). Křesťané prvního století nepotřebovali obřizku ani ceremoniální svátky a očišťování, které by poukazovaly na Ježíše Krista. Potřebovali se vírou chopit smyslu Kristova života a smrti; jejich víra byla odpovědí pokání, důvěry a pokorné poslušnosti. Stejnou potřebu mají i dnešní křesťané.

Jediným druhem obřizky, který má nyní smysl — ve skutečnosti se jedná o jediný druh obřizky, který měl vždy smysl —, je obřizka srdce. Nic nelze přidat ke Kristovu odpuštění, které je zdarma nabízeno kajícímu; nic nelze přidat k moci Ducha svatého, který se spojí s vůlí věřícího a v tomto božském a lidském spojení zničí pouta zděděných a pěstovaných sklonů ke zlu. (Viz KP 193.194.)

Apoštol vyjadřuje pravdu co možná nejlépe: Záleží skutečně jen na jediné věci — „ovládáme své vášně“? Křesťan může být známý svými náboženskými výkony, znalostmi a rituálními úkony — pokud toto vše nevede k vítězství nad hříchem a k růstu v milosti, nic to neznamená.

2. Jak můžeme denně „ovládat“ všechny sobecké touhy a vášně? Zj 3,18–20

„A přece mohou sbory obdržet zlato pravdy, víry a lásky... Bílý šat je symbolem Kristovy spravedlnosti vtisknuté do naší povahy. Čistota srdce, čistota pohnutek budou znakem těch, kdo si 'vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově' (Zj 7,9)... Jestliže věříte a chápete, že vám Kristova smrt umožňuje přestat s hříchem a získat dokonale spravedlivou povahu skrze Boží milost, která je vám udělena jako Boží vlastnictví, jež bylo vykoupeno Kristovou krví, [pak smíte říci, že věříte v Ježíše Krista].“ (RH z 24.7.1888, EGW)

Ježíš Kristus — náš život (Kol 3,1–4)

1. Jak jedná věřící, který si je skutečně vědom své odpovědnosti za záchranu? Kol 3,1,2

Jestliže jsme si vědomi toho, že jsme prožili znovuzrození v Kristu, neměli bychom se nechat svést do žádného zákonictví. Jediný způsob, jak zůstat v tom správném vztahu k Bohu, je hledět na Pána Ježíše.

Křesťané by měli hledat. Mnozí křesťané hledají pouze na začátku své cesty za Ježíšem Kristem; každý den bychom měli „hledat to, co je nad námi“, nebo ztratíme to, co jsme kdysi získali.

Slovní spojení „na pravici Boží“ se v Novém zákoně objevuje několikrát: Řím 8,34; Efez 1,20; Žid 1,3.13; 8,1; 10,12; 1 Petr 3,22. Označuje postavení a vládu, kterou Ježíš Kristus sdílí společně s Otcem.

„To, co je nad námi“ (Kol 3,1), nikdy nepomine. Je velmi důležité, abychom hleděli na Kristovu velekněžskou službu, kterou dnes koná ve svatyni svatých. „Satan vymýšlí nové a nové plány, jak zaměstnat naši mysl, aby se nemohla zabývat právě tím, s čím bychom měli být nejlépe obeznámeni. Arcipodvodník nenávidí velké pravdy, které ukazují směřující oběť a všemocného Prostředníka. Je si vědom toho, že vše závisí na tom, jak se mu podaří odvracet mysl lidí od Ježíše a jeho pravdy.“ (VLB 348)

2. Z jakého důvodu mají křesťané myslet a jednat jinak než nevěřící? Kol 3,3,4

„Musíte prožít smrt vlastního 'já' a musíte žít pro Boha... Nespoléhejte na své 'já'. Pýcha, sebeláska, sobectví, hrabivost, závistivost, láska k světským věcem, nenávisť, podezřívavost, žárlivost, zlé dohady — to vše musí být ovládnuto, navždy se toho musíme vzdát. Až se ukáže Kristus, nebude už možnost tato zla napravit, a tedy i připravit naši povahu na jeho příchod. Tato příprava musí proběhnout předtím, než on přijde. 'Co máme dělat, abychom byli spaseni? Jak bychom měli jednat, abychom se líbili Bohu? — To by mělo být předmětem našeho přemýšlení, studia a horlivého hledání.' (1 T 705)

Doporučené studium

Prostuduj si verše Efez 4,22–32, které hovoří o smrti „starého lidství“ a o oblečení „nového lidství“. Při studiu si polož následující otázky:

1. Co je to „staré lidství“?
2. Co je to „nové lidství“?
3. Jaké zvyky a jednání odkládáme, když naše „staré lidství“ umírá?
4. Jaké zvyky a jednání získáváme, když „oblékáme nové lidství“?

V knize Kristova podobenství si prostuduj části kapitoly „Jako kvas“ (str. 51.52), ve Vítězství lásky Boží části kapitoly „Náš život před soudem“ (str. 348.349). Máš-li možnost, prostuduj si v 2. svazku Svědectví pro církev kapitolu „Křesťanská střídmost“ (2 T 354–356).

„Připravujeme se na setkání s tím, který se má zjevit na nebeských oblacích v doprovodu svatých andělů, aby udělil svým věrným a spravedlivým konečný dotek nesmrtelnosti. Při svém příchodu nás již [Ježíš] nebude očišťovat od našich hříchů, odstraňovat porušenost nebo sklony naší povahy. Jestliže se má [toto dílo] vztahovat na nás, pak tato činnost musí být dokončena ještě před jeho příchodem.“ (2 T 355)

Diskuzní otázky

1. Apoštol Pavel píše: „Hleďte to, co je nad vámi“ (Kol 3,2). Co máme dělat proto, abychom stále směřovali naši mysl vzhůru? Jak můžeme úspěšně uplatnit tuto biblickou radu v našem životě?
2. Tvůj přítel je až nábožensky úzkostlivý, pokud jde o péči o zdraví, ale sobecky a bezohledně se chová ke své ženě a rodině. Jak bys mu pomohl se změnit, aniž bys přitom zasahoval do věcí, které se tě netýkají?

Shrnutí

Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy, proto obřadní systém izraelské svatyně a chrámu, který poukazoval na Krista, ztratil závaznost a nemusíme jej zachovávat. Zákonictví je jakákoli náboženská činnost, která se snaží zasloužit si Boží přízeň. Jedině ve stálém společenství s Pánem Ježíšem můžeme zůstat mrtví pro hřích a být živí pro Boha. Díky Bohu, že Ježíš Kristus je odpovědí na všechny naše potřeby!

Ježíš Kristus — obraz nového stvoření

Kol 3,5–11

Základní text

„Neobelhávejte jeden druhého, svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.“ (Kol 3,9.10)

Základní myšlenka

Náš starý hříšný život zemřel a my jsme skryti „spolu s Kristem v Bohu“ (Kol 3,3); proto máme odložit veškeré jednání, které je charakteristické pro starý způsob života. Tím, že dovolíme Pánu Ježíši, aby stále obnovoval náš duchovní život, jsme současně stále proměňováni k jeho božskému obrazu.

Semeno tuřinu má průměr asi 1,25 mm. Když se však zaseje, vyroste a jeho velikost se několikanásobně zvětší. Výzkum prokázal, že za dobrých podmínek dokáže rostlina tuřinu zvětšit svou hmotnost během jedné minuty 15krát.

Růst patří mezi projevy života. Tento týden se budeme zabývat duchovním růstem křesťana, jehož „život je skryt spolu s Kristem v Bohu“. Takový křesťan prožívá stálý duchovní růst a může dosáhnout vítězství nad hříšným jednáním, které mu bylo dříve vlastní. Jeho povaha se může více a více podobat povaze Pána Ježíše.

Umrtvujte své pozemské sklony (Kol 3,5)

1. Jakou změnu v životě křesťana očekával apoštol Pavel? Kol 3,5 (Srovnej s Řím 8,13; Gal 5,24.)

Gramatický čas slovesa „umrtvovat“ ukazuje, že se nejedná o postupné umrtvování, ale o okamžité umrtvení. Co však máme umrtvit? Apoštol Pavel ve svém listu dříve napsal, že jsme — jako věřící — zemřeli s Kristem (Kol 2,20; 3,3) a že jsme byli s ním „vzkříšeni“ (Kol 3,1). Toto měl Pán Ježíš na mysli, když hovořil o zkušenosti znovuzrození, které se děje pod vlivem Ducha svatého (Jan 3. kapitola). Jestliže jsme tuto zkušenost prožili, co ještě máme umrtvit?

Apoštol Pavel píše: „Umrtvujte své pozemské sklony...“ A pak je konkrétně uvádí: „... smilstvo, necudnost, vášně, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou.“ Některé překlady, např. kralický, hovoří o umrtvování „oudů“, tedy částí těla. Jsou však části těla samy v sobě zlé, a proto je máme umrtvovat?

Základní problém spočívá v tom, že to nejsou „údy“, ale „právě vášně, které vedou [člověka] do bojů“ (Jak 4,1).

2. Co napsal apoštol Pavel Římanům o vztahu těla a hříchu? Řím 6,13.19; 7,5.23

Když je naše tělo a mysl pod vládou hříšných vášní, konáme věci, o kterých víme, že jsou špatné. Apoštol hovoří o „zákonu hříchu, kterému se podřizují mé údy“ (Řím 7,23). Pak jsme také „hříšní, hříchu zaprodání“ (verš 14). Když nás však „zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil od zákona hříchu a smrti“ (Řím 8,2), naše tělo se stává „nástrojem spravedlnosti“ (Řím 6,13). Proto apoštol radí: „Jako jste se dříve propůjčovali k službě nečistotě a nepravosti k bezbožnému životu, tak se nyní dejte do služby spravedlnosti k posvěcení“ (Řím 6,19). Problém je však v tom, že znovuzrozený křesťan je stále padlým člověkem se sklony či touhami k hříchu. Když se těmto sklonům poddáme, používáme své tělo jako „nástroj nepravosti“ (Řím 6,13) a pácháme ty hříchy, které jmenuje apoštol Pavel v Kol 3,5.

3. Spoléháme-li se na Ježíše Krista, můžeme své hříšné touhy nyní — a kdykoli opět povstanou — umrtvit a můžeme se těšit z duchovního vítězství.

Boží hněv (Kol 3,6.7)

1. Čemu budou vystaveni ti, kdo nedovolí Duchu svatému, aby jim udělil sílu k překonání jejich hříchů? Kol 3,6.7

Ti, kdo nehledají Ducha svatého, aby jim dal sílu a oni mohli „umrtvovat“ své hříšné myšlenky a jednání, se poddávají duchu odporu, ať už je jejich náboženské přesvědčení jakékoli. Ve skutečnosti nejsou ztotožnění s Božím způsobem odstranění hříchu z vesmíru. Nad těmi, kdo buď znevažují hřích, nebo jej omlouvají jako problém údajně tak velký, že jej Duch svatý nemůže vyřešit, je vysloven soud — přichází na ně Boží hněv.

2. Skutečně vykonává Bůh trest nad těmi, kdo ho neposlouchají? Co o této tematice učí Písmo? Zj 20,9.10 (Srovnej s 1 Moj 7,4; 19,24.25; 3 Moj 10,1.2.)

Pokud jde o Boží soud, chceme zdůraznit dvě následující skutečnosti:

1. Během dějin Bůh často oddaluje svou ochranu od těch, kteří se proti němu bouří, a dovoluje satanovi a bezbožným lidem, aby je zničili. Zde platí zákon přirozených důsledků. V souvislosti se zničením Jeruzaléma v roce 70 po Kr. napsala Ellen Whiteová: „Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel rozsudku vyneseného za přestoupení; ponechává ty, kdo odmítají jeho milost, aby sklidili, co sami zaseli.“ (VLB 27)

2. V závěrečném zničení bezbožných se opět uplatní zákon přirozených důsledků, ale tehdy Bůh vykoná v kosmickém měřítku to, co prožily Sodoma, Gomora i předpotopní svět — zničí hřích a hříšníky. „Boží soudy navštíví ty, kdo budou chtít utlačovat Boží lid a kdo se budou snažit ho zahubit... Strašně a spravedlivě pomstí Bůh vážnost svého pošlapaného zákona. Přísnost odplaty, která čeká přestupníka, se ukazuje v tom, že Pán oddaluje výkon spravedlnosti. Lid, k němuž Bůh projevuje tak dlouho trpělivost a který nepostihuje trestem, dokud nenaplní míru své nepravosti proti Bohu, nakonec vypije kalich hněvu nezředěný milostí.“ (VLB 446.447)

Odhod'te to všecko (Kol 3,8)

1. Do jaké míry máme odložit hřích? Jak to můžeme udělat? Kol 3,8 (Srovnej s Řím 6,12–14; 1 Petr 2,11.)

Verš „ale nyní odhod'te to všecko“ lze chápat ve smyslu „všecko to odložte teď a jednou provždy, jako staré šaty“. Bůh si přeje, abychom teď odložili všechny hříchy — postoje, které vedou ke hříchu těla i ducha. Slovo „všecko“ (verš 8) se vztahuje k hříchům uvedeným ve verších Kol 3,5.8.

To, že je nám stále nabízena Kristova moc k překonání jakéhokoli pokušení, v žádném případě neznamená, že nemusíme duchovně růst. Nesmíme opustit cestu duchovního růstu. Podobat se více Kristu znamená: (1) častěji prožívat vítězství nad hříchem, protože stále více a důsledněji dovolujeme, aby Duch vládl našemu životu; (2) podobat se více a více svými vlastnostmi Ježíši Kristu. Cílem tohoto procesu posvěcování je stát se vítězem, jako se jím stal Pán Ježíš.

2. O jakou úroveň v našem křesťanském životě máme usilovat? Zj 14,5 (Srovnej s Efez 4,13; 5,27.)

Bůh uděluje duchovní dary, abychom „dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ (Efez 4,11–13). Jestliže jako věřící zemřeme ještě dříve, než dosáhneme této duchovní úrovně, nejsme ztraceni. Podobně jako zločinec na kříži i věřící se může těšit z daru Kristovy dokonalé spravedlnosti. Když upadne do hříchu, je tu pohotově připraveno Kristovo odpuštění. Cíl úplného vítězství je nicméně dosažitelný v Kristově moci.

„Každý může dosáhnout dokonalosti křesťanské povahy. Obětí Kristovou bylo věřícímu umožněno, aby získal všechno, co patří k životu a zbožnosti. Bůh nás vyzývá, abychom se snažili o dosažení dokonalosti, a dává nám za příklad Kristovu povahu. Když na sebe vzal lidskou podobu, zdokonalil ji Spasitel životem stálého odpírání zlu a ukázal, že spoluprací s Bohem mohou lidské bytosti již v tomto světě dosáhnout dokonalé povahy. To je ujištění, jež nám Bůh dává, že také my můžeme dosáhnout úplného vítězství.“ (SA 348)

Starý a nový člověk (Kol 3,9.10)

- 1: Jakým způsobem poukazuje apoštol na výrazný rozdíl mezi křesťanem a nevěřícím? Kol 3,9**

Když přijímáme Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána, „svlékáme se sebe starého člověka“. „Staré lidství“ — dřívější způsob života v hříchu — je mrtvé; zůstáváme však padlými lidskými bytostmi se sklonem k hříchu. V Kristově moci nyní musíme zvítězit nad veškerým jednáním, které je spojeno s dřívějším hříšným způsobem života. Apoštol Pavel napsal Efezským, že když odložili „dřívější způsob života, staré lidství“, mají „zanechat lži a mluvit pravdu každý se svým bližním“ (Efez 4,22–25).

„Všichni lháři budou mít úděl v ohnivém jezeře; přesto se pronáší a projevuje tolik lži, než by mnozí předpokládali. Všechny klam a přehánění jsou lži. Pravdomluvný a poctivý člověk nebude záměrně svou řečí či náznaky vytvářet dojem, který není zcela pravdivý. Nedovolí, aby ho někdo pochopil nesprávně. Lež v sobě zahrnuje úmysl klamat. Pohled očí, pohyb ruky, výraz tváře mohou lhát stejně účinně jako slova. Rady a narážky, které zanechají přehnaný dopad na mysl [posluchače], jsou lži. Apoštol praví: 'Neobelhávejte jeden druhého.'" (ST z 22.7.1880, EGW)

- 2. Jak se to projeví v našem životě, oblékneme-li „nového člověka“ (Kol 3,10)? Srovnej s Efez 4,24.**

„Jedině skrze Boží milost, sjednocenou s tvým vlastním, vytrvalým úsilím, můžeš zvítězit nad vlastní vůlí. Skrze Kristovy zásluhy se můžeš odloučit od toho, co tě vnitřně mrzáci a vytváří špatnou povahu. Musíš se zřeknout starého člověka s jeho omyly a obléci nového člověka — Ježíše Krista. Přijmi jeho život za svého průvodce, pak tvé hřivny a rozum budou posvěceny k Boží službě.“ (4 T 92)

- 3. Nalezl jsi Ježíše Krista jako zdroj svého duchovního života? Obracíš se denně k němu, abys byl „obnoven podle obrazu svého Stvořitele“?**

Všichni jsou si v Kristu rovni (Kol 3,11)

1. V jakém smyslu se Ježíš Kristus stal měřítkem pro celé lidstvo? Kol 3,11

V žádné jiné literatuře nelze nalézt lepší a smysluplnější výrok, který by měl tak velký společenský dopad a závažnost. Apoštol zde upozorňuje na necitlivé rozlišování, které vytvořil člověk; jedná se o přehradu: rasové („už není Řek a Žid“), náboženské („obřezaný a neobřezaný“), kulturní („barbar, divoch“) a společenské („otrok a svobodný“). *Je to v praxi?*

Není možné vyjmenovat všechny postoje a jednání, které rozdělují muže a ženy, rodiny, národy a etnické skupiny od té doby, co hřích vstoupil do světa. Na jiných místech se apoštol Pavel zmiňuje o filozofických směrech, které často rozdělují křesťanské sbory. Zdůrazňuje, že moudrost tohoto světa nevytvoří „nového člověka“.

U Kristova kříže jsou si všichni rovni — rovni, pokud jde o jejich potřeby a možnosti dosáhnout řešení jejich životních problémů. Bůh je Otcem všech; Ježíš Kristus žil a zemřel za všechny.

2. Jakým způsobem Kristův kříž ničí náboženské a kulturní přehradu, které rozdělují národy, rasy a náboženské skupiny? Efez 2,11–21

Kulturní rozdíly, které v ničem neodporují křesťanským zásadám, nerozdělují věřící, jestliže v jejich životě vládne Pán Ježíš. Národní a kulturní odlišnosti nemohou zakrýt skutečnost, že každá skupina stejnou potřebuje spásu a morální pomoc.

„Kristus přišel na tuto zem s poselstvím milosti a odpuštění. Položil základ náboženství, v kterém Židé i pohané, černí i bílí, svobodní i nesvobodní si jsou před Bohem rovni a v kterém tvoří bratrské společenství. Spasitel chová bezmeznou lásku ke každému člověku. U každého vidí možnost duchovního rozvoje. Božskou silou a nadějí zdraví ty, za které obětoval svůj život. V jeho síle mohou žít životem bohatým na dobré skutky, naplnění mocí Ducha.“ (7 T 225)

3. Z čeho se může těšit církev adventistů, když její členové věří v duchovní jednotu všech Kristových následovníků, ať už je jejich původ jakýkoliv?

Doporučené studium

Povšimni si podobnosti mezi Řím 6. kap. a textem, který jsme studovali tento týden.

V knize Touha věků si prostuduj část kapitoly „Dokonáno jest!“ (str. 540.541) a v knize Cesta ke Kristu kapitolu „Posvěcení“ (str. 31–34).

„Stará přirozenost, zrozená z krve a z vůle těla, nemůže zdědit Boží království. Starý způsob, zděděné sklony, bývalé zvyky musí být odloženy; milost se totiž nedědí. Nové zrození zahrnuje nové pohnutky, nové záliby, nové sklony. Ti, kdo byli zrozeni k novému životu Duchem svatým, se stali účastníky božské přirozenosti a veškeré jejich zvyky a jednání budou svědectvím o jejich vztahu ke Kristu. Když si ti, kdo se pokládají za křesťany, ponechají všechny své přirozené vady povahy a sklony, v čem se pak jejich postavení liší od postavení světských lidí? Neváží si posvěcující, očišťující [moci] pravdy. Nebyli znovuzrozeni.“ (6 BC 1101, EGW)

Diskuzní otázky

1. Apoštol Pavel píše: „Neobelhávejte jeden druhého“ (Kol 3,9). Jak vysvětlíš, že Bůh požehnal nevěstce Raab, přestože lhala (Joz 2,3–7)?
2. Je to klamání, jestliže odejdeš a necháš doma rozsvícené světlo, aby si případný zloděj myslel, že v domě (bytě) někdo je?
3. Tvá přítelkyně bojuje s morální nečistotou a je přesvědčena, že jsou její hříchy tak vážné, že jí Bůh nemůže odpustit. Jak bys jí mohl pomoci — ve světle toho, co jsi studoval v tomto týdnu?

Shrnutí

Poté co jsme ve svém znovuzrození přijali Kristovu proměňující milost, máme odložit veškerý hřích, který je spojen se starým způsobem života. Jestliže se stále více spoléháme na Pána Ježíše a dovolujeme jeho Duchu, aby vládl v našem srdci, pak také duchovně rosteme — připodobňujeme se Ježíši Kristu. Pokušení můžeme odolat a můžeme nad ním zvítězit jedině v plném spolehnutí se na Kristovu moc.

Služba Ježíši Kristu

Kol 3,12–4,1

Základní text

„Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.“ (Kol 3,17)

Základní myšlenka

Minulý týden jsme hovořili o tom, od čeho se křesťan odvrací, když svléká „se sebe starého člověka i s jeho skutky“ (Kol 3,9). Nyní se chceme zabývat tím, co křesťan na sebe „obléká“, když v jeho srdci vládne Bůh.

Bostonský kazatel dr. A. J. Gordon měl jednou sen o tom, že do jeho sboru přišel vznešený cizinec a pozorně poslouchal jeho kázání. Ve snu se Gordon po kázání zeptal diakona: „Znáš toho cizince?“ Diakon odpověděl: „Ano, je to Ježíš Kristus.“

Gordon si posteskl: „Kdybych tak s ním mohl mluvit.“ „Určitě budeš moci,“ ujistil ho diakon, „přijde zase příští týden.“

Od tohoto okamžiku se Gordonova služba změnila. Uvědomil si totiž, že Ježíš je vždy přítomen a slyší každé slovo, které pronáší při kázání.

Křesťané mají prakticky prožívat to, co jim Kristova přítomnost přinesla do srdce a co přijali za své zásady a vyznání. V novém životě s Pánem je náš zrak zaměřen jedině na Ježíše Krista.

„Náboženství Ježíše Krista znamená víc než odpuštění hříchů... Je to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše.“ (KP 249)

Projevte své křesťanství (Kol 3,12.13)

1. Jaké vlastnosti charakterizují ryzí křesťany? Kol 3,12.13

Verše 12 a 13 jdou souběžně s veršem 8: změna života, kterou prožívá křesťan, se podobá odložení starých šatů. Starý způsob života — „smilstvo, necudnost, vášeň, zlá touha a hrabivost“ (verš 5), „zloba, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy“ (verš 8) — je třeba v Kristově síle jednou provždy odložit. Hněv, netrpělivost, hrabivost a lež nejsou před Bohem méně závažnější než vražda, cizoložství, opilství.

„Nový člověk“ má stále více zrcadlit „obraz svého Stvořitele“ (verš 10). Ježíš Kristus působí v srdci věřícího a mění ho do své podoby; křesťan je pak čistý, soucitný, laskavý, pokorný, trpělivý a odpouštějící.

Bůh neudělí novou povahu věřícímu bez jeho souhlasu a spolupráce. Jestliže jsme ochotni s Bohem spolupracovat, ochotni být takoví, jaké nás chce mít, pak Bůh tuto touhu promění ve skutečnost. Když hledíme na Pána Ježíše, stává se pro nás — působením milosti — krásným vzorem pravého lidství. Ukazuje nám, jak máme „obléci“ ony vlastnosti, které svědčí o tom, že jsme jeho děti.

2. Jak může rodič, učitel, partner „snášet“ druhého (viz Kol 3,13), jestliže má vyvíšet zásadu nebo kázeňsky zakročit? Srovnej s Přísl 19,18; Tít 3,10.11.

Pán Ježíš nám ukazuje, že pokora nemusí ještě znamenat mírnost v případě, že je někdo zneužíván, nebo ztrácí sebedůvěru proto, že mu někdo něco zle vytýká. Je třeba mít jasnou představu, jak by se Pán Ježíš ve stejné situaci zachoval. Především máme být věrni jeho zásadám, a ne našim představám o tom, jak máme projevovat lásku, abychom se druhému v daném okamžiku zalíbili. Máme-li vykonat svoji povinnost, ať je v našem srdci něha a soucit, jak to projevil Pán Ježíš, když jasně představil pravdu.

Dokonalé spojení (Kol 3,14)

1. Proč je láska představena jako nejvyšší ctnost? Jak se láska projevuje v životě?

Naneštěstí nemá slovo „láska“ v našem jazyce už takový obsah jako kdysi. Přesto však je řecké slovo „agapé“ překládáno jako „láska“, i když se jeho význam v moderní době poněkud vyprázdnil.

Lásku (agapé) nelze snadno popsat; láskou se totiž projevuje Bůh, kterého nejlépe poznáváme prostřednictvím Pána Ježíše. Ve skutečnosti „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). Jeho největší starostí je péče o dobro druhých. Bůh, Stvořitel vesmíru, by se dokonce vzdal i některých svých práv, kdyby to mělo přinést spásu jeho stvoření.

2. Co má láska společného s naším myšlením a city? Filip 4,6–8

Láska nejen pomáhá křesťanům zachovávat Boží zákon; láska je zachovávání zákona. (Viz Řím 13,8–10.) Někteří to dosti těžce chápou. Z tohoto důvodu je tedy láska (agapé) popsána jako zásada a ne jen jako pouhý pocit. Láska je způsob, jakým křesťan projevuje svůj vztah k Bohu a lidem. Křesťan má milovat touž láskou, jakou miloval Pán Ježíš. Láska je to, co bibličtí pisatelé nazývají dokonalostí; pěkně to vyjadřuje list Efezských spojení „Kristova plnost“ (Ef 4,13). Ten, kdo je v biblickém smyslu dokonalý, není v žádném případě sobecký a je zcela oddán Bohu a jeho pravdě. Láska v Písmu tedy souvisí se spravedlností a dokonalostí.

„Spravedlnost je svatost, podobnost Bohu, a 'Bůh je láska' (1 Jan 4,16). Spravedlnost je soulad se zákonem Božím, neboť 'všecka tvá přikázání jsou spravedlivá' (Žalm 119,172) a 'láska je naplněním zákona' (Řím 13,10). Spravedlnost Boží je ztělesněna v Kristu. Když přijímáme Krista, přijímáme spravedlnost.“ (MB 20)

Mír Kristův (Kol 3,15)

1. Jaký je vztah mezi pokojem (mírem) a vděčností? Kol 3,15

„Mír Kristův“ neznamena jakýsi poklid tiché mořské zátoky. Pokoj, který uděluje Kristus, je stejný pokoj, který Pán Ježíš prožíval tváří v tvář útokům a samotě. Hledíme-li na Pána Ježíše, můžeme nalézt pokoj ve chvílích a situacích, které nemůžeme ovlivnit. Pán Ježíš zaslíbil: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (Jan 14,27)

Pokoj není jen soukromou záležitostí, která věřícímu pomáhá žít. Pokoj je mocná síla, která dokáže vytvořit domov; pokoj dokáže proměnit svárlivý sbor v živé a přátelské společenství.

Pokoj má „vládnout“, dosl. být rozhodčím. Jestliže v domově nebo ve sboru dojde k názorovému střetu, „Kristův pokoj“ může sloužit jako rozhodčí, smířovat strany a snižovat napětí. „Pokud v nás žije staré já, jsme stále na stráži bránit ho před pokořením a urážkou. Když však zemřeme světu a náš život je skryt s Kristem v Bohu, nebude nás přehlížení a podceňování mrzet. Budeme hluchí k urážkám a slepí k posměchu a ponižování.“ (MB 19)

2. Jak vděčnost přispívá k pokoji? Srovnej 1 Kor 1,4 s verši 10.11.

Apoštol Pavel nejdříve děkoval Bohu za požehnání, která obdrželi Korintští, a za pokrok, který udělali; teprve pak jim vytýká jejich nejednotu. Pavlova vděčnost vůči Bohu přesvědčila korintské křesťany, že má Pavel o ně bratrský zájem. Jejich mysl pak byla schopna přijmout Pavlovy rady.

Jestliže projevíme opravdovou vděčnost za to, co pro nás i pro naše nepřátele koná Bůh, je pravděpodobné, že se žárlivost a závist budou méně vyskytovat. Vděčný člověk si je vědom skutečnosti, že přijímá více, než si zaslouží. Jestliže jsme vděční za odpuštění hříchů, sílu k vítězství a věčný život, pak není žádný lidský problém tak temný, aby mohl překrýt světlo Boží lásky.

Slovo Kristovo (Kol 3,16)

1. Jaký výsledek můžeme očekávat, když necháme „slovo Kristovo“ působit v našem životě? Kol 3,16

V dějinách křesťanství se mnohokrát stalo, že věřící považovali „slovo Kristovo“ za něco, co se musí naučit, s čím musí souhlasit, co musí přijmout, jako když člověk například přijímá vědecké informace o složení atomu apod. Pán Ježíš však zdůrazňoval, že se jeho slova musí pro nás stát pokrmem a nápojem (Jan 6,53–63). Jestliže jeho slovům správně rozumíme, jestliže se jimi řídíme, pak ovlivňují náš duchovní život, tak jako zelenina a ovoce přispívají našemu tělesnému životu. Věřící musí osobně věřit slovům Ježíše Krista a ztotožňovat se s každým jeho zaslíbením i příkazem.

Vyčerpávající debata o Božím zákoně a evangeliu, která spotřebovala tolik energie křesťanské církve během staletí, by mohla být ukončena, kdybychom všichni byli schopni ocenit účel Písma svatého. Příkazy Božího zákona a zaslíbení evangelia nejsou ve vzájemném protikladu; jsou to dvě strany téže mince. Jestliže křesťan přijímá „slovo“ jako Boží vůli, pak se mění na skutečného věřícího. Jedině tak se můžeme stát „účastnými božské přirozenosti“ (2 Petr 1,4).

2. Jak můžeme poznat, zda skutečně prožíváme náboženství „srdce“? Řím 10,8–10

„Slovo Kristovo“ také znamená tvůrčí moc. Ne vždy tomu rozumíme. Jestliže se satanovi daří, abychom se zaměřili na Ježíše Krista jen jako na historickou postavu, aniž bychom porozuměli jeho dílu (viz Mat 1,21), pak na tom nejsme o nic lépe než ti, kdo Ježíše před 2000 lety přijímali jako velkého učitele, ne však jako svého Spasitele.

„Ve slově Božím je tvůrčí síla, která povolala k životu světy. Boží slovo uděluje moc a probouzí život. Každé přikázání je zaslíbením; je-li přijato vůlí, ztotožní-li se s ním duše, přináší s sebou život Věčného. Mění přirozenost a přetvořuje člověka k obrazu Božímu.“ (Vý 102)

Láskyplné vztahy (Kol 3,17–4,1)

1. Jak apoštol Pavel zdůrazňuje naši odpovědnost jako Božích dětí? Kol 3,17

Apoštol shrnuje celý odstavec, který začíná veršem 12 („oblečte...“). Jestliže někdo o sobě prohlašuje, že je křesťan, pak je to něco zcela jiného, než když o sobě říká, že je členem místního svazu zahrádkářů. Apoštol Pavel jasně ukazuje, že opravdový křesťan prožívá podstatnou změnu způsobu života: ve slovech i v činech. Křesťan je vždy Božím dítětem. Jeho činy jsou v souladu s jeho myšlením i touhami. Nepředstírá a nesnaží se klamat své spoluvěřící.

„Svět potřebuje svědectví upřímného křesťanství. Ty, kdo o sobě prohlašují, že jsou křesťany, lze vidět všude. Jestliže bude v našich sborech vidět moc Boží milosti, pak budou jejich členové konat Kristovy skutky. Vrozené a zděděné vady povahy budou proměněny. Pod vlivem Ducha přebývajícího v srdci budou [členové] schopni ukázat Kristovu podobu. Úspěch jejich díla bude závislý na jejich čistotě a zbožnosti.“ (TM 416)

2. Jaké zásady mají být určující pro vztahy v rodinách a na pracovišti? Kol 3,18–4,1

Žena má plnit přání svého muže, pokud nejsou v rozporu s etickými ideály, o kterých hovoří verš 17. Žena nebo muž nemohou vše, cokoli mluví nebo dělají, „činit ve jménu Páně“, jestliže vyhovují požadavkům panovačného manžela či sebelibostivé manželky.

Tvrzení, že křesťanská manželka musí dělat vše, co její manžel požaduje, protirečí verši 17. Ona je přece v živém vztahu s Ježíšem Kristem! Vše, co dělá pro svého muže, zahrnuje i Pána Ježíše; ve svém vztahu ke Kristu nesmí učinit ústupek, i kdyby to mělo někdy znamenat neposlušnost vůči jejímu manželovi.

Jestliže manžel nebo manželka uznají a přijmou skutečnost, že jejich partner nebo děti jsou na prvním místě zavázáni Ježíši Kristu, pak nebudou od nich očekávat nic, co by nemohl od nich očekávat Pán Ježíš. Stejná zásada platí i ve vztahu zaměstnavatele a zaměstnanců. Rodinní příslušníci nebo zaměstnanci pak mohou vykonávat své povinnosti „jako Pánu“.

Doporučené studium

Jakou společnou myšlenku mají následující verše: Luk 1,77.78; Efez 4,2; 5,4.20; 1 Tes 5,18.

V uvedených knihách si prostuduj následující části kapitol: „Kdo je můj bližní?“ (Kristova podobenství, str. 227–231), „Radost v Pánu“ (Cesta ke Kristu, str. 81–86) a „Rozhodující obrat v Galileji“ (Touha věků, str. 269–275).

„Ti, kdo jsou spojeni s Boží službou, musí být očištěni od veškerého sobectví. Vše se má konat v souladu s příkazem: 'Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte' (Kol 3,17), 'čiňte k slávě Boží' (1 Kor 10,31). V mezilidských vztazích je třeba přísně dodržovat Boží zákony spravedlnosti a slušnosti. Máme usilovat o dokonalý řád a spravedlnost podle Božího příkladu. Jedině pak obstojí naše dílo na soudu.“ (1 SM 114)

Diskuzní otázky

1. Tvůj přítel se ti svěřil, že jeho rodina je rozdělena. Má za to, že kvůli odporu ze strany jeho manželky a dětí není schopen na sebe obléci „soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost“, že není schopen druhé „snášet“ a „odpouštět“ jim (Kol 3,12.13). Co bys mu poradil?
2. Jak může křesťan prožívat v srdci „Kristův mír“ (Kol 3,15), jestliže je společnost (zem), ve které žije, zmítána společenskými nebo politickými nepokoji?
3. Čím nebo jak mohou rodiče „ponižovat“ (ekum.), „popouzet“ (kral.) své děti (Kol 3,21)? Jestliže jsou děti popuzeny, je to vždy chyba rodičů? Jak by měli rodiče uvést radu verše Kol 3,21 do vztahu ke svým dětem?

Shrnutí

Jestliže jsme přišli k Pánu Ježíši a odložili starou přirozenost s jejím hříšným způsobem života, pak nyní musíme pěstovat ty vlastnosti, které projevoval Pán Ježíš. To můžeme jediné tak, že dovolíme, aby Kristus a jeho slovo vládli v našem srdci. Pak také naše vztahy k druhým budou v souladu s Boží vůlí.

Svědectví o Ježíši Kristu

Kol 4,2–18

Základní text

„Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité; ať víte, jak ke komu promluvit.“ (Kol 4,6)

Základní myšlenka

Apoštol Pavel vybízí křesťany k modlitbě a svědeckému životu; naše jednání musí vždy představovat lásku a čistotu Ježíše Krista.

Gary patřil do třídy sobotní školy, která se rozhodla umístit do obchodů a na veřejná místa stojany s adventistickou literaturou. Vlastník jednoho z obchodů přečetl všechny knihy, které byly uloženy na stojanu; pak se stal adventistou sedmého dne. Jiný muž přečetl jednu knihu v obchodě, kde pracovala jeho manželka. V knize našel také přihlášku do kurzu Bible. Vyplnil ji a odeslal. Obdržel dvě studijní příručky a každý týden za ním chodil Gary a společně studovali Bibli. Na konci studia byl pak pokřtěn spolu se svou manželkou, kterou vyučovala Garyho žena.

Pán Ježíš si přeje, aby se každý člen sobotní školy zapojil do svědecké služby. Tento týden se budeme studovat závěrečný oddíl listu Koloským. V něm apoštol Pavel dává cenné rady evangelistům a poukazuje přitom na příklad svých věrných spolupracovníků.

Možnost zvěstování Božího slova (Kol 4,2–4)

1. Jak mohou naše modlitby změnit okolnosti? Kol 4,2–4

modlitba — vytrvalost, bděte, děkujte

Měli bychom to považovat za přirozené, že žádáme své spoluvěřící, aby se modlili za nás a za příležitosti zvěstovat druhým lidem evangelium. Bůh totiž může změnit okolnosti a dát nám schopnosti představit evangelium co možná nejlépe.

Daniel, Ester, podobně i apoštol Pavel cítili potřebu modlitebního společenství. Členové sboru, kteří se za sebe vzájemně modlí, objevili zdroj moci — pro jednotlivce i pro společenství.

Za co bychom se však měli modlit? Za osobní pohodlí? Za materiální výhody? Když apoštol Pavel žádal druhé, aby se za něj modlili, žádal především, aby prosili za nové příležitosti, za nové možnosti kázání evangelia — aby více lidí mohlo slyšet nádhernou zvěst o záchraně. Pavel neprosil za to, aby ho propustili z vězení, i když by to jistě bylo pro něj příjemné. Chtěl, aby „Bůh otevřel dveře našemu slovu“ (Kol 4,3).

Mění Bůh okolnosti? Bezpochyby ano. „Je součástí Božího plánu poskytnout nám v odpověď na modlitbu víry to, co by nám nebylo poskytnuto, kdybychom o to neprosili.“ (VLB 375)

2. Jaký zvláštní dar chce Bůh udělit svému lidu žijícímu v poslední době? Za jakých podmínek můžeme tento dar obdržet? Joel 3,1.2 [2,28.29 kral.]; Zach 10,1; Skut 1,8

„Náš nebeský Otec je mnohem ochotnější dát Ducha svatého těm, kdo ho o to požádají, než jsou pozemští rodiče ochotni dát dobré dary svým dětem [Luk 11,13]. Naší povinností však je, abychom vyznáním hříchů, v pokoře, pokání a v upřímné modlitbě splnili podmínky, na které je vázáno Boží zaslíbení tohoto požehnání. Oživení můžeme očekávat pouze jako odpověď na modlitbu.“ (1 SM 121)

3. Máte ve vašem sboru modlitební skupinky, které prosí za vylištění Ducha svatého? Pokud ano, jaké zkušenosti jste prožili? Pokud ne, jak můžete povzbudit své spoluvěřící, aby tak učinili?

Moudré jednání (Kol 4,5)

1. Jak bychom měli druhým lidem představit evangelium? Proč? Kol 4,5 ↗

Slovní spojení „okolní svět“ se vztahuje k nekřesťanům, k těm, kdo jsou mimo Pána Ježíše. Ježíš Kristus zemřel i za ně, stejně jako za upřímné křesťany. Jak však mohou poznat Ježíše Krista ti, kdo ho dosud neznají? Co by je mohlo přimět k tomu, aby se zastavili a naslouchali člověku, který je křesťan? Úspěch křesťanství do značné míry závisí na tom, jak zapůsobí křesťané na nekřesťany. O tom také hovořil apoštol Pavel: „Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst“ (2 Kor 3,2).

„Skutečně bychom měli být pečliví v každém slovu a činu, abychom jednali podle našeho Vzoru; naším příkladem pak lidé mohou být přivedeni ke Kristu. Pravdu bychom měli představovat s velkou péčí, aby druzí mohli spatřit její krásu a prostotu a mohli ji přijmout. Jestliže naše povaha bude svědčit o posvěcující moci pravdy, pak budeme pro druhé stálým světlem — živým dopisem, který všichni znají a mohou číst.“ (5 T 236)

Ti, kdo jsou „vně“ (okolní svět), často nerozumí těm, kdo jsou „uvnitř“ (křesťané), prostě proto, že nemají dostatek informací. Prvním křesťanům jejich spoluobčané často nerozuměli. „Moudré jednání s okolním světem“ znamená, že křesťané se budou snažit, aby předcházeli těmto nedorozuměním.

2. Jak můžeš zlepšit vztahy a porozumění mezi tebou a tvými sousedy? Důsledným křesťanským životem? Nebo i ještě jinak? Prostuduj si jednání Pána Ježíše v Jan 4,4–30.

Spojení „využijte čas“ lze přeložit „co nejvíce využijte příležitost“. Jinými slovy: nečekejte, až vám příležitost spadne do klína, modlete se za příležitost (Kol 4,3) a hledejte ji, jako byste hledali nějaký poklad. Ti, kdo hledají moudře, naleznou v „okolním světě“ druhé, kteří jim budou naslouchat. Bible klade vždy důraz na: „Hleďte především jeho [Boží] království“ (Mat 6,33) — a není nic důležitější než lidé.

Slovo okořeněné solí (Kol 4,6)

1. Jakou odpovědnost má křesťan, pokud jde o zvěstování evangelia?

Kol 4,6

V době, kdy lidé ještě neznali chladničky, byla sůl velmi důležitá pro své konzervační vlastnosti. Nasolené potraviny se nekazily.

Podobně jako ve verši Kol 3,17 se apoštol Pavel i zde zaměřuje na úkol křesťana v díle zvěstování evangelia. Je důležité, co člověk říká; avšak stejně důležité je, jak to říká. Svědecká služba pro Pána Ježíše je mnohem víc, než když někdo zasype nevěřícího informacemi a pak si „setřese prach s nohou“ v domněnání, že splnil svůj úkol.

„Způsob, jakým je pravda představována, často určuje, zda bude přijata nebo odmítnuta.“ (4 T 404)

2. Jak by měli křesťané mluvit s druhými? Efez 4,29

badovat

Jedině působení Ducha může zabránit, aby se i dobře míněný rozhovor „nepokazil“. Díky milosti — dílu Ducha svatého v životě člověka — se z nás mohou stát laskaví a vlídní lidé.

„Zachovávejte vznešenost díla tím, že povedete řádný život a zbožné rozhovory. Nikdy nemějte obavy vyzvednout Boží zásady. Rodiny, které jsou zapojeny do misijního díla, by měly zapůsobit na srdce [nevěřících]. Ježíšův duch by měl prostoupit misijního pracovníka; právě příjemná a soucitná slova, projev nezištné lásky k nevěřícím, odstraní přehradu pýchy a sobectví a ukážou nevěřícímu, že máme Kristovu lásku. Pak najde pravda cestu k jeho srdci... Musíme odložit jakoukoli hrubost a nezdvořilost. Musíme pěstovat vlídnost, jemnost, křesťanskou zdvořilost. Chraňte se před prudkostí a nezdvořilostí. Tyto vlastnosti nepovažujte za ctnost, Bůh je také za ctnost nepovažuje.“ (Ev 636.637)

3. Projevuješ se vždy laskavě a vlídně? Co bys měl ve svém jednání změnit?

Věrní spolupracovníci (Kol 4,7–18)

1. Kdo byli Tychikus a Onesimus? Jaké měli povahové vlastnosti? Kol 4,7–9 (Srovnej s Filem 10.15.16.)

Apoštol Pavel nebyl samotář. Ani nebyl takový typ člověka, který nutí svou vůli druhým spolupracovníkům a snaží se ovládat ostatní. Povšimni si, jak apoštol Pavel hovoří o svých spolupracovnících.

Tychikus byl Pavlův „milovaný bratr a věrný pomocník“ (Kol 4,7). Podobným způsobem je popsán i Epafras (Kol 1,7). Apoštol Pavel si byl jist věrností i teologickými znalostmi Tychika, že ho mohl bezpečně doporučit jako jednoho z těch, kteří jim věrně poví vše, co se děje v Římě. Některé věci je lepší říci než napsat do dopisu a apoštol věděl, že Tychikus je důvěryhodná osoba.

Onesimus je popsán jako „věrný a milovaný bratr“ (Kol 4,9). V listu Filemonovi se apoštol přimlouvá a zaručuje za Onesima. V listu Koloským (který bezpochyby obíhal po rozptýlených křesťanských sborech) doporučuje Pavel Onesima, Filemonova bývalého otroka, jako důvěryhodného spolupracovníka. Onesimus se měl vrátit spolu s Tychikem a podat zprávu o tom, co se děje v Římě. Onesimus je tak krásným příkladem znovuzrozeného křesťana, a tím i povzbuzením pro všechny.

2. Jak evangelium zasáhlo do života, představ a povahy spolupracovníků apoštola Pavla? Kol 4,10–18

Dalších šest uvedených spolupracovníků tvoří směsici Židů a pohanů, což už samo o sobě je významné a zajímavé. Evangelium, za něž apoštol nasazoval svůj život, mělo opravdu na lidi vliv. Bývalí nepřátelé, které oddělovala barva pleti, kultura a neporozumění všeho druhu, se stali spolupracovníky. Navzájem si důvěřovali a byli ochotni být nablízku svému uvězněnému kazateli — Pavlovi. Jak krásné dílo dokáže vykonat náš Bůh!

Cíl všeho (Kol 4,12)

1. Jak apoštol Pavel shrnuje cíl veškerého křesťanského učení a napomínání? Kol 4,12

Epafras „stále zápasil na modlitbách“, není proto divu, že ho apoštol Pavel považoval za tak důvěryhodného spolupracovníka (Kol 1,7). Takový modlitební život a osobní aktivita jsou složkami úspěšné evangelizace.

Máme stát „pevně“ (dokonale, kral.). Toto řecké slovo znamená „dosáhnout cíle, dokončit, být zralý, úplný, dokonalý“. (Stejně slovo je použito v Kol 1,28; Mat 5,48.) Semeno má vyrůst a nést plody, to je jeho cílem; stejně tak i semeno evangelia má nést své ovoce. „Podobně i nebeský Hospodář očekává žeň jako odměnu za svou práci a oběť. Kristus se snaží obnovit svůj obraz v srdcích lidí a koná to prostřednictvím věřících. Cílem našeho křesťanství je přinášet ovoce — obnovovat v sobě povahu Ježíše Krista a pak ji obnovovat v dalších.“ (KP 34)

2. Co nám může pomoci v naší víře i v práci pro Pána? Kol 4,12

Verš 12 také hovoří o tom, abychom „stáli... přesvědčení“ (Žilka), „s přesvědčením plnili Boží vůli“ (Petrů). Jako křesťané máme nejen dán cíl našeho směřování, ale i jistotu, že Bůh koná to, co zaslíbil. Pán Ježíš je naší jistotou; dokázal, že to, co od nás žádá, lze vykonat v milosti Ducha svatého. Duch svatý dává člověku pokoj, řád, čistotu a lásku, která v něm zraje.

„V jedné věci bychom měli mít jasno: Jestliže přijímáme Krista jako Vykupitele, musíme ho přijmout i jako Vládce. Nemůžeme mít jistotu a dokonalou důvěru v Krista jako Spasitele, jestliže ho neuznáme za svého Krále a jestliže neposloucháme jeho příkázání. Takto prokazujeme věrnost Bohu. Pak má naše víra čistý, ryzí zvuk, neboť je to víra konající.“ (FW 16)

3. Kolik lidí se nachází na tvém modlitebním seznamu? Jak často se modlíš za konkrétní lidi? Jak spolupracuješ s Bohem při pomoci těmto lidem?

Doporučené studium

Srovnej následující texty s tím, co jsme studovali tento týden: Řím 12,11.12; Efez 6,18–20; 1 Tes 5,17–22.

V knize *Cesta ke Kristu* si prostuduj část kapitoly „Modlitba jako přednost“ (str. 68–71); v knize *Kristova podobnost* si prostuduj kapitolu „Napřed stéblo, potom klas“ (str. 31–34) a v kapitole „Hřivny“ část týkající se řeči, vlivu a času (str. 196–204).

„Umění mluvit je dar, který bychom měli pečlivě pěstovat. Ze všech darů, které od Boha dostáváme, je řeč největším požehnáním. Hlasem můžeme přesvědčovat a dokazovat, jím přednášíme Bohu modlitby a chvály, vypravujeme druhým o lásce Vykupitele. Jak je tedy důležité, abychom svou řeč vypěstovali pro co nejúčinnější konání dobra!“ (KP 196)

Diskuzní otázky

1. Přítel, se kterým studuješ Bibli, má problémy s kouřením a pitím kávy. Najednou se tě zeptá, zda jsi také měl problémy s hříšnými návyky, když jsi se stal křesťanem. O jaké zkušenosti by ses s ním rozdělil?
2. Studuješ Písmo se skupinou křesťanů letničního zaměření. Jak bys jim odpověděl na otázku: „Jaký máš důkaz o tom, že jsi přijal Ducha svatého a že v tobě přebývá?“
3. Tvůj přítel se tě zeptá: „Jak můžeš dokázat, že Ježíš, ve kterého věříš, byl vzkříšen z mrtvých a dosud žije?“ Jak bys mu odpověděl?

Shrnutí

Apoštol Pavel uzavírá svůj list Koloským radou týkající se upřímné modlitby, vlídné řeči a citlivé svědecké služby. Hovoří o několika svých spolupracovnících, jejichž životy jsou praktickým příkladem zásad, kterým Pavel vyučuje. Velkým cílem našeho života je být jako Ježíš Kristus, svědčit o něm, vést druhé k jistotě záchrany, kterou jim dává společenství s Pánem Ježíšem.

Použité zkratky knih E. G. Whiteové

CK	Cesta ke Kristu (Steps to Christ)
CS	Counsels on Stewardship (Rady o správcovství)
1 BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary (Biblický komentář ASD, sv. 1-10)
FW	Faith and Works (Víra a skutky)
GW	Gospel Workers (Služebníci evangelia)
KP	Podobenství Kristova (Christ's Object Lessons)
MB	Myšlenky z hory blahoslavenství (Thoughts From the Mount of Blessing)
MH	The Ministry of Healing (Služba zdraví – Ve šlépějích Velkého Lékaře)
PP	Patriarchové a proroci (Patriarchs and Prophets)
RH	Review and Herald (časopis)
TV	Touha věků (The Desire of Ages)
SA	Skutky apoštolů (The Acts of the Apostles)
1 SM	Selected Messages (Vybraná poselství, sv. 1-3)
ST	Signs of the Times (časopis)
1 T	Testimonies (Svědectví pro církev, sv. 1-9)
VLB	Vítězství lásky Boží (The Great Controversy)
Vý	Výchova (Education)

U českých knih uvádíme stránkování českého vydání, u anglických knih originální anglické.

Poznámky k údajům o západu slunce

Údaje o západu slunce jsou převzaty z počítačového programu, který pro naši církev vyrobila Hvězdárna a planetárium Praha. Časové údaje odpovídají oblasti Středních Čech. Pro upřesnění západu slunce v jiných oblastech je třeba k uvedeným údajům připočíst nebo odečíst v jednotlivých městech přibližně minut:

Cheb	+9
Karlovy Vary	+6
Plzeň	+5
Ústí nad Labem	+2
Pardubice	-7
Brno	-9
Přerov	-12
Vsetín	-14
Ostrava	-16
Jablunkov	-17

Misijní dary sobotní školy

Jsou určeny pro evangelizační projekty v jednotlivých sdruženích. Nejvládnějším úkolem církve je "kázat evangelium po celém světě" (Mat 24,14). "Svět" — to nejsou jen obyvatelé vzdálených karajin, kde pracují misionáři, to jsou také naši sousedé, obyvatelé našich měst a vesnic, občané našeho státu. Každé sdružení soustředí své evangelizační úsilí na některé oblasti, kde vznikají nové skupiny následovníků Ježíše Krista. Třetí čtvrtletí tohoto roku nám poskytuje zvláštní příležitost myslet na evangelizační práci v jednotlivých sdruženích v našich modlitbách, našimi finančními dary a především osobní účastí na evangelizační práci.

Sbírkou 13. soboty

v tomto čtvrtletí podpoříme činnost Teologického semináře a přispějeme k tomu, aby mohl mít svoji "střechu nad hlavou".

Témata celosvětových přímluvných modliteb

1. Globální misie
2. Naše dílo v Rakousku
 - Počet obyvatel: 7 700 000
 - Sborů: 44
 - Členů: 3 269
3. Zvěstování evangelia v nových oblastech

Využijte Misijní zprávy,

kteře každé čtvrtletí dostáváte!

- Přinášejí aktuální informace o misijní práci v jednotlivých sdruženích a institucích naší církve.
- Inspirují k modlitbám.
- Podporují vědomí sounáležitosti s bratry a sestrami v jiných sborech a oblastech.
- Přispívají k uvědomělému a zacílenému dárcovství.
- Obohací program sobotní školy ve vašem sboru.
(Pokud nedostáváte Misijní zprávy, objednejte si je na unii v Praze.)